

Gimnazija Novo mesto

Stezice

DVOJNA ŠTEVILKA

marec 2017

Stepice

marec 2017

Kazalo

Beseda urednice	7
Beseda sourednice	8
Gimnazija praznuje	13
Ravnateljica Mojca Lukšič	17
1.o Šport	18
1.1 Športno dogajanje 2016	19
1.2 Eva Puhek	21
1.3 Profesor Ivan Maričič	25
2.o Hobiji	27
2.1 Ema Ajster	31
2.2 Čarodejstvo	35
2.3 Magic NM	39
2.4 Prostovoljstvo	43
3.o Kultura	44
3.1 Gimnazijska križanka	45
3.2 Kulturni dan	46
3.3 Filmska recenzija	53
3.4 Književna kritika	55

4.o Aktualno	57
4.1 Pust 2017	61
4.2 Evropska komisarka Violeta Bulc	63
5.o Literarni kotiček	64
5.1 Pod soncem	65
5.2 Ko umre	69
5.3 Sence, realnost, jaz	71
5.4 Bila sva dober Tim	73
5.5 Svet in jaz-moj obraz	76
5.6 Creative writing	79
5.7 Vlak	81
5.8 Portret, Jaz	82
5.9 Per caputque pedesque	87
5.10 Gimnaziji	89

Beseda urednice

Ines Metelko

odgovorna urednica

Erika Kum

sourednica

Stežice so glasilo dijakov Gimnazije Novo mesto

Naslov uredništva

Gimnazija Novo mesto (za revijo Stežice)
Seidlova cesta 9, 8000 Novo mesto

Odgovorna urednica

Ines Metelko

Odgovorna sourednica

Erika Kum

Mentorica

Natalija Petakovič, prof.

Lektoriranje

Natalija Petakovič, prof.

Oblikovanje

Ines Metelko

Uredniški odbor

Neža Cerinšek, Eva Marija Candellari, Brina
Klobčaver, Ana Čuk, Leja Verbič

Tisk

Grafika Tomi

Naklada

250 izvodov

Založila

Gimnazija Novo mesto
zanjo Mojca Lukšič

Foto: Ines Metelko, 3. E

Beseda urednice

Preden sem se lotila spremne besede, sem si priskrbela zajeten kupček Stežic iz prejšnjih let. Od nekje človek pač mora črpati navdih. Bolj sem preletavala vrstice, vse manj se mi je svitalo, kje naj začnem. Nekaj pa sem vendarle ugotovila - Ne moreš zgrešiti, če ostaneš zvest samemu sebi.

Iskreno, to niti ni bila nova ugotovitev. Ta misel se pojavlja vsepovsod. A nekdo z nami igra umazano igro. Čas. Menda je to samo iluzija v naših glavah, ustvarjena zato, da se ljudje lažje orientiramo. Vendar se mi zdi, da je ta prvoten dober namen ušel izpod nadzora. Ali je čas začel manipulirati z nami ali pa smo ga ljudje začeli drugače dojemati. Ne vem.

Težko je ostati zvest samemu sebi, če te v vsi konstantno priganjajo, da moraš sočasno početi množico stvari, ki ti v resnici nič ne pomenijo. Misliš si: »Kakšna izguba časa.« Kot da vse te frustracije še niso dovolj, te obremenjuje še časovna omejenost. Zveni preveč filozofsko? Pa ni. Kolikokrat se ti je letos že zgodilo, da si bedel pozno v noč, da bi nadoknadil vse zamujeno? Priznam, meni se to dogaja precej pogosto. In vedno se na koncu sprašujem: »Pa kaj hudiča sem delala ves ta čas?« In to v zavedanju, da sem si vseskozi govorila: »Zdaj nimam časa.« In takrat se ustavim. Kdaj potem, če ne zdaj?

Zgodba o nastanku Stežic, bi lahko rekli. V začetku letošnjega šolskega leta se nam je pridružilo nekaj svežih članic, ki sprva niso vedele, kaj naj pričakujejo od sestankov uredniškega odbora. Na drugi strani pa niti jaz nisem bila čisto prepričana, če vem, kaj je moje delo in če bom zmogla prenesti takšno odgovornost, ki jo s seboj prinaša urejanje časopisa. In to ne katerega koli - našega gimnazijskega s kar 64-letno tradicijo! Še eno leto, ko lahko s ponosom rečemo, da nam je uspelo in to kar dvojno! Letošnje Stežice imajo namreč rekordno število strani, zato sta pred vami v bistvu kar dve številki v enem.

Zelo pomembno je, da se imamo dijaki priložnost izraziti. Nekaterim to uspeva preko matematičnih in kemijskih enačb, fizikalnih zapisov, obrazcev in formul. Malo jim zavidam, saj meni to nikoli ni šlo preveč dobro od rok. V naravoslovju je vselej vse dokazano, potrjeno, dokončno. Tega nam, ki imamo opravka z besedami namesto s številkami, bistveno primanjkuje. Ampak tako je prav. Narava teži k ravnovesju, zakaj bi se ljudje temu upirali.

Ko bomo zadovoljni sami s seboj in s tem kar imamo, ko bomo spoštovali druge in v prvi vrsti sebe, ko se bomo naučili ločevati verodostojne informacije od smeti, predvsem pa, ko si bomo znali vzeti čas zase in za svoje bližnje tudi takrat, ko ga nimamo - takrat bo svet lepši. In če bodo Stežice to pot olajšale vsaj za en korak, je moj cilj dosežen.

Prijetno branje,

Ines Metelko

Končno smo jo dočakali! Novo številko Stezic, seveda. Vsaj peščica dijakov na tej šoli je takega mnjenja. Vsaj peščica dijakov bo na dan izida z veseljem pograbila svojo številko in jo že v šoli prelistala in pogledala, kaj zanimivega se skriva v njej. In to me veseli.

Precej nervozna sem bila glede pisanja tega besedila. Toliko imam za napisati, za sporočiti, a hkrati ničesar. Kaj naj napišem, da se bo zdelo vsem v redu? Kaj naj napišem, da me zaradi tega ne bo nihče obsojal? Kako naj napišem besedilo, ki bo vsem všeč?

Bolj kot sem razmišljala, bližje sem bila spoznanju, da to ni mogoče. Nikoli ne bom mogla napisati besedila, ki bi bilo vsem všeč. Prav tako kot Stezice ne morejo biti nikoli take, da bodo všeč prav vsem, ki jih bodo vzeli v roke.

Uspelo mi je najti neko čudno rdečo nit, ki povezuje skoraj vse Stezice. Vsi pišejo o tem, kako je v uredniškem odboru vse manj članov, kako vse manj dijakov bere Stezice in tako dalje. Da, morda je to res. Več let nazaj so bile Stezice zelo priljubljene na šoli, izdajali so po več izvodov vsako šolsko leto, bile so polne dosežkov in prispevkov gimnazijcev. Je morda res, da Stezice zamirajo? Vse se enkrat konča, se bodo končale tudi Stezice? Mislim, da ne. Nisem ravno velik optimist, a z gotovostjo lahko trdim, da Stezic še ni konec.

V starih številkah Stezic sem našla še nekaj. Vsi bivši uredniki in urednice so z upanjem strmeli naprej, da bodo za njimi prišli dijaki, ki jim bo pisanje prav tako všeč kot njim. Vsi so verjeli, da bodo v prihodnosti prihajali dijaki, tudi če le peščica, ki bodo do Stezic čutili enako ljubezen kot oni. In tukaj smo. Pišemo, ustvarjamo, dosegamo svoje cilje. Verjamem, da imamo Gimnazijci še vedno prav toliko radi Stezice, kot so jih imeli včasih. Le blišč vseh drugih, nešteti aktivnosti jih je malo skril. Naloga uredniškega odmora pa je, da vsaj enkrat na leto, če že ne večkrat, opozorimo nanje.

Zadnjič me je nekdo na hodniku vprašal, kdaj izidejo Stezice. Čeprav rahlo v dvomih, pa vendar z veseljem sem odgovorila, da kmalu. In ta kmalu je zdaj tukaj.

Mislim, da se nam ni treba bati. Za nami bodo prišli novi dijaki, ki se bodo trudili za njih. Prav tako kot mi in prav tako kot vsi pred nami. Že to, da ta trenutek berete te besede, je dober znak. Preberite še naslednji članek, naslednje besedilo in naslednje Stezice, ko bodo izšle. Stezic ne sestavljamo samo uredniški odbor, ampak cela gimnazija. Vsi gimnazijci in vsi profesorji. Sestavljajmo jih še naprej!

Lep pozdrav,

Erika Kum

Za spoštovanje in znanje

Mogočne in stare so stene, ki proti stropu neba vijejo najstarejšo gimnazijo Slovenskem. 270 pomladi in tolikokrat neskončno zgodb v sebi skriva naša hiša učenosti, ki jo v prelestno čarobnost ovijajo meglice reke Krke. Dijaki, profesorji in vsi, ki se vsakdan vračajo sem, pa so njena osebnost, njen jaz. Vsako leto novi obrazi, a vsakič znova in znova isti vonj polni njene hodnike – duh spoštovanja in znanja.

► Neža Cerinšek, 2. C

Foto: Ines Metelko, 3. E

Ker smo lahko ponosni, da smo najstarejša gimnazija na Slovenskem z neprekinjenim delovanjem, ker je 270 let spoštovanja vredna številka in ker je znanje tisto bogastvo, ki je vedno le naše in se z deljenjem le množi, si naša gimnazija zasluži pozornost velikega in odločnega praznovanja.

Dvestosedemdesetkrat dvanajst listov koledarja smo obrnili novembra, dvestosedemdesetkrat tristo petinšestdesetkrat dni je od takrat, ko je habsburška cesarica Marija Terezija ustanovila našo gimnazijo. Ravno zato se je leto 2016 začelo oblačiti v oranžno in svetlo modro barvo, ki sta ravno

zaradi obletnice novi barvi šole. Svežo preobleko je dobila tudi naša zastava, dobili smo nov logotip, hvalevredna pa je nova gimnazijska himna.

V čast naši hiši znanja, ki domu je na Seidlovi 9, smo lahko bili priča gimnazijskim večerom, na katerih smo gostili dijake, ki so svoje sledi nekdanj puščali na naših hodnikih. Razpisani so bili tako filmski kot likovni in literarni natečaji ob 270-letnici. Stene šole so se letos svečano preoblekle v nove barve in omet, kot da bi se zavedale pomembnosti in blišča praznovanja tega visokega jubileja, hkrati pa so postale majhna galerija grafik, ki so nastale iz

pod rok spretnih dijakov – udeležencev grafičnega natečaja z naslovom Gimnazija čez 270 let. Tako najprej v kovino kot tudi v zob časa in zgodovine urezane umetnine, kasneje odtisnjene na papir, krasijo hodnike naše hiše učenosti.

S praznovanjem smo začeli že v lanskem šolskem letu, ko so dijaki Gledališke skupine Goga gimnaziji v čast pripravili predstavo Od fazana do veterana. Veseli in polni energije smo v modrih majicah preplavili Glavni trg, kjer smo maja zaplesali na dogodku Gimnazija pleše 270 let. V letošnjem

šolskem letu, v začetku septembra, smo dokazali, da gimnazija ne le pleše, ampak tudi teče, ko smo pod okriljem dogodka Gimnazija teče 270 let skupaj pretekli skoraj 1000 km.

Praznovanje smo zaključili s slavnostno akademijo v deževnem, a vseeno slovesnem 25. novembru, ko so dežne kaplje, ki so plesale na strehi Športne dvorane Marof, dajale ritem danes uspešnim in na slovenskem prostoru priznanim umetnikom, nekdanjim gimnazijcem. Nagovorila in naslednjih 270 let novomeške gimnazije pozdravi-

Foto: Ines Metelko, 3. E

la je tudi državna sekretarka na Uradu za razvoj izobraževanja na Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport, Andreja Barle Lakota.

Lahko smo ponosni, da smo del tako edinstvene in nezamenljive zgodbe, da smo majhen in nepomemben košček neskončnosti hiše znanja, ki jo v plašč čarobnosti ovijajo meglice reke Krke, in da imamo možnost, da se nas bodo morda nekoč spominjali prihodnji rodovi, zahvaljujoč znanju in spoštovanju, ki nam ga nesebično predaja duh Gimnazije Novo mesto.

»Živite tukaj in zdaj, to je najpomembnejše.«

MOJCA LUKŠIČ

Mojca Lukšič – ljubiteljica rdeče barve, zvesta bralka del japonskega avtorja Murakamija, ženska, polna življenjskih modrosti, in nenazadnje ravnateljica najstarejše gimnazije na Slovenskem z neprekinjenim delovanjem, ki je v prostem času najraje to, kar je – Mojca.

Malo sramežljivo in plašno sem potrkala na vrata, izza katerih enkrat mesečno diši po čaju, kavi in rogljičkih, ko ravnateljica naše gimnazije Mojca Lukšič k sebi povabi uspešne dijake in jih nagradi za njihovo dobro in prizadevno delo. Takrat se pogovor ob dišečih dobrotah mnogokrat razživi, ura v ravnateljčini pisarni – in to taka, kot je mnogi ne bi pričakovali, pa kmalu mine. Moji sramežljivost in plašnost kmalu nista bili več upravičeni, intervju pa se je razvil v sproščen in prijeten pogovor.

Kako je biti ravnatelj ene najstarejših gimnazij pri nas?

Pomembno je, neglede na to, kaj počneš – si ravnatelj, socialni delavec ali pa tajnica, da to delaš s predanostjo, da za to živiš. Ravnateljjevanje je način življenja.

Kdaj je ravnateljjevanje izziv?

Vse stvari, ki se jih lotevam, se jih lotevam zaradi osebne rasti in napredka. Vsaka stvar je izziv, dokler v tem vidim napredovanje, torej kadar je priložnost za osebni napredek, je tudi ravnateljjevanje izziv.

Ali ste si že kot dijakinja gimnazije potihem želeli postati ravnateljica?

Nikakor ne. Nisem imela nobenih takih zamisli, niti želja. To je nekaj, kar mi je življenje pripeljalo na pot. Tudi nisem imela želja delati v šoli. Na gimnazijo sem prišla za pol leta delat polovično, ker so to potrebovali. Takrat sem dokončevala diplomu. In ostala na gimnaziji.

Česa se spominjate iz svojih gimnazijskih let?

Ko sem hodila na gimnazijo, sta bili v kleti, kjer so danes garderobe in ima hišnik svo-

je prostore, šolska kuhinja in jedilnica. V tej kuhinji je delala kuharica Tončka, ki sem ji rada pomagala pri pomivanju posode in pospravljanju.

Kaj bi danes iz svojih gimnazijskih let spremenili, če bi čas lahko zavrteli nazaj?

Pravzaprav ne bi, tako v življenju kot gimnazijskih letih, ničesar spreminjala, saj bi to pomenilo, da potem ne bi bila to, kar danes sem. Našo osebnost sestavljajo koščki preteklosti, v kateri so tudi kake nepremišljene odločitve, a to je pot do tu, kar smo.

Ali katerega od svojih sodelavcev poznate že iz gimnazijskih let in ali so se vaši odnosi spremenili, ko ste postali ravnateljica?

Nekatere profesorje poznam še iz osnovne šole, sicer pa se nekaterih spominjam tudi iz gimnazije. Moj odnos se ni spremenil, se pa je spremenil odnos sodelavcev, saj pozicijo ravnatelja jemljejo kot avtoriteto in sem vedno znova presenečena, ko se bojijo potrkati na moja vrata.

Katere lastnosti ste pri profesorjih najbolj cenili?

Poštenost. Ni pomembno, koliko zahtevaš, pomembno je, da kar zahtevaš, tudi daš in da si v odnosu do dijakov pošten.

Ženska, ki zna prisluhniti in slišati, kaj ljudje govo- rijo

Katere lastnosti pa spoštujete pri dijakih?

Enako. In da ste pripravljeni delati, se učiti, ste pošten, odkriti in si želite reševati težave.

Česa ste se naučili od dijakov?

Dijaškega izrazoslovja. Vedno znova pa sem navdušena nad ustvarjalnostjo dijakov, pozitivnim odnosom do življenja.

Kaj vam je vodilna misel naše gimnazije – za spoštovanje in znanje pomenila kot gimnazijke in kaj vam pomeni danes kot ravnateljici?

V mojih gimnazijskih časih o tej misli nismo govorili. Kek se je ponovno obudil pred 10 ali 15 leti. Mislim, da je spoštovanje temelj vsakega kvalitetnega odnosa na katerikoli ravni – med dijaki, dijaki in profesorji, med profesorji in v odnosu do drugih ljudi. Da lahko kot šola vsaj malo prispevamo k temu, da to misel ponotranjite in odnesete s seboj v življenje. Znanje je temelj, na podlagi katerega se lahko opredeljuješ, temelj kritičnega razmišljanja. Če nimaš znanja, se v življenju težko razvijaš znotraj neke stroke. Splošna izobrazba bi morala biti temelj vsake stroke, a danes žal ni tako.

Katera od teh dveh vrednot se vam zdi pomembnejša?

Spoštovanje.

Znanja je danes v svetu ogromno, pomembno je, da znamo to znanje vrednotiti, za kar pa je tudi potrebno neko znanje. Tega se lahko priučimo, temeljno spoštovanje pa je stvar nekega osebnega procesa, v katerem to razvijaš.

se žal vsega ne da izvesti. Nato smo se profesorji razdelili v skupine in začeli z utelešenjem idej.

Ste zadovoljni s končnim izidom?

Mnogokrat se zgodi, da si ne-

moderno športno vzgojo, na strehi bi bilo sodobno igrišče, v prostorih male telovadnice bi imeli kuhinjo in jedilnico, kjer je danes fitnes, pa bi pridobili dve učilnici. Naslednje leto bomo urejali šolske sanitarije, za kar so načrti že izdelani.

“ Znanje lahko pridobiš, spoštovanje pa je lastnost, ki jo moraš razviti. ”

Na katera dejanja v vašem ravnateljevanju ste zaenkrat najbolj ponosni?

Da skupaj s profesorji in dijaki izvedemo velike projekte, kakršna je bila akademija Za spoštovanje in znanje.

Kako pa ste načrtovali praznovanje 270-letnice?

Najprej smo izbirali ideje med učitelji, potem pa so se zbirale ideje dijakov na razrednih urah. Nato smo te ideje pregledali, razmislili o tem, kaj bi lahko izvedli in kaj ne. Prejeli smo ogromno odličnih idej, a

kaj zamislimo in stvari izpadejo še boljše, kot smo želeli. Ali pa slabše, ampak je tudi to za nekaj dobro. Če na vse stvari, ki se v življenju dogajajo, gle damo kot na proces in učenje, ne moremo ničesar ovrednotiti kot dobro in slabo, saj smo se od vsega nekaj naučili in to je tisto, kar je zares pomembno.

Kaj bi na gimnaziji spremenili, če ne bi imeli omejenega proračuna?

Če bi imela žakelj brez dna, bi v hribu za šolo zrasla velika sodobna dvorana s prostori za

Kako si gimnazijo predstavljate čez 270 let?

Na grafični natečaj so prišli različni izdelki, a nihče ne ve, kako bo čez 270 let.

Katero misel kot vodilo polagate na srce svojim dijakom?

Zelo pomembno je, da se poznaš in si v stiku s samim seboj. V današnji poplavi informacij je to še pomembnejše. Ostanite v tem trenutku, živite tukaj in zdaj, to je najpomembnejše.

Najljubše življenjsko vodilo?

Ni pomembno, ali obstaja življenje po smrti, pomembno je, da do smrti živimo.

Kdo in kaj ste izven zidov Gimnazije Novo mesto?

Mojica.

Šport

na novomeški gimnaziji

Foto: Ines Metelko, 3. E

Med dijaki Gimnazije Novo mesto je zelo veliko športnikov, ki vsako leto dosegajo blesteče rezultate v vseh športnih panogah. Tudi če športa ne trenirajo, se vseeno radi volje pridružijo šolski ekipi in ji pomagajo doseči karseda dobre rezultate.

Tudi letošnje šolsko leto je bilo že na samem začetku pestro in polno odličnih dosežkov naših dijakov. Med prvimi večjimi dogodki v letošnjem šolskem letu je bil Gimnazijski tek, ki se je odvijal 10.9.2016 na igrišču na Loki. Sodelovalo je nekaj čez 180 udeležencev od otrok do odraslih, ki so skupaj pretekli 945 kilometrov. To je kar trikrat več od pričakovanih 270 kilometrov. A to je bilo za naše športnike šele ogrevanje.

Športno dogajanje od septembra do decembra 2016

20. septembra 2016 je na Stadionu Portoval v Novem mestu potekalo ekipno področno prvenstvo v **atletskih disciplinah**. Našo šolo večinoma zastopajo dijaki, ki se sicer ukvarjajo z drugimi športnimi panogami, atletov je le peščica, zato je njihova uvrstitev na državno tekmovanje res fantastičen dosežek. Tudi dekleta so se izvrstno odrezala v vseh disciplinah, le nekaj točk jim je manjkalo do prvega mesta. 6. oktobra 2016 so se dijaki odpravili na državno prvenstvo v Športni park Šiška v Ljubljani. Kar nekaj dijakov je na tem tekmovanju postavilo svoje osebne rekorde. Sicer pa so fantje uvrstili na odlično peto mesto, dekleta pa končno šesto mesto.

Pod okriljem Agencije za šport Novo mesto, je bilo 27. septembra 2016, organizirano občinsko prvenstvo v **jesenskem krosu**. V kategoriji mlajših mladincev je drugo mesto zasedel Jakob Čop, v kategoriji mlajših mladink pa sta se na stopničke povzpeli srebrna Ana Grobler in bronasta Maja Hočevnar.

Na občinskem prvenstvu v **rokometu**, 5. oktobra 2016, v ŠD Marof je naše rokometasice spretno vodila reprezentantka Slovenije Živa Čopi, ki se je z 21 zadetki izkazala tudi za najboljšo strelko. Z dobro igro so si dekleta priborila uvrstitev na področno tekmovanje.

je. 19. oktobra 2016 so se v odločilnem obračunu na področnem rokometnem prvenstvu v Dvorani Leona Štuklja v Novem mestu mlade igralke brez Žive Čopi, ki je imela šolske obveznosti, zelo dobro upirale tekmicam in pristale na 2. mestu.

Fantje, ki so nas zastopali na občinskem prvenstvu v rokometu v ŠD Marof, 12. oktobra 2016, so pokazali zvrhano mero požrtvovalnosti in sproščenosti v igri. To žal ni bilo dovolj za uvrstitev v nadaljnje tekmovanje, saj se večina dijakov gimnazijske rokometne ekipe še ni nikoli srečala z rokometno igro v klubu. Osvojili so 4. mesto, kar pa je glede na okoliščine povsem zadovoljivo.

10 dijakov se je v soboto, 29. oktobra 2016, udeležilo **šolskega maratona**, kjer so pogumno pretekli 3,5 kilometrov, v nedeljo, 30. oktobra 2016 pa so se nekateri vključno s profesorjem preizkusili na 21. **Ljubljanskem maratonu** v teku na 10 in 21 kilometrov.

8. novembra 2016 si je v ŠD Leona Štuklja v NM na občinskem prvenstvu v **odbojki** nekoliko oslajljena ekipa odbojkarjev po dolgotrajnem boju uspela priboriti bronasto medaljo. 22. novembra 2016 je bil razplet prav presenetljiv. Na področnem prvenstvu so premagali vse štiri ekipe in se nepričakovano zavihteli na

prvo mesto.

16. novembra 2016 si je pomlajena ekipa naših dijakinj ob podpori sošolcev in profesorjev v sosednjem Marofu na občinskem prvenstvu v odbojki zagotovila nastop na področnem prvenstvu v Brežicah. Tudi na področnem prvenstvu so postregle s kvalitetno igro. V finalnem tekmovanju 24. novembra 2016 je bilo zelo napeto. Obe ekipi sta bili tehnično in taktično zelo izučeni, a naši gimnazijski ekipi se je z drugim mestom uspelo uvrstiti na državno tekmovanje.

8. decembra 2016 so se košarkarice z zmago na občinskem prvenstvu v **košarki** kljub nekaterim poškodbam zanesljivo uvrstile na področno tekmovanje. Tudi zmaga na področnem prvenstvu v košarki 19. decembra 2016 je bila zanje mala malica, tako da so se brez težav uvrstile na četrtfinale državnega prvenstva. Z zmago na vseh treh tekmah so potrdile vlogo favorita tekmovanja.

Na občinskem prvenstvu v košarki 30. novembra 2016 so se naši dijaki z veliko mero srčnosti uvrstili na 2. mesto in s tem na področno prvenstvo. 14. decembra 2016 so na četrtfinalnem turnirju državnega prvenstva dosegli dvojno zmago v predtekmovanju in se uvrstili v polfinale, kjer so prekosili še eno ekipo. Na finalni tekmi pa so morali priznati premoč dijakov Tehniške gimnazije ŠC NM.

Eva Puhek, dijakinja drugega letnika, je nasmejana Črnomaljka, ki je lansko jesen postala evropska kadetska prvakinja v borilni veščini ju-jitsu. Rezultati, ki jih dosega v svoji kategoriji ob podpori ŠD Ninja Črnomelj ter svojih staršev, so res zavidljivi. Lahko smo ponosni, da obiskuje športni oddelek naše gimnazije in ji v prihodnje želimo še več izjemnih uspehov.

Na svoji uradni spletni strani je o sebi zapisala takole: *"Moje ime je Eva Puhek. Prihajam iz Slovenije in obiskujem športni oddelek gimnazije. Že več let treniram borilno veščino ju-jitsu in tekmujem v disciplini borb (fighting system). Z ljubeznijo do ju-jitsu se je razvila tudi ljubezen do fotografiranja. V prostem času se rada ukvarjam s športom. Igram tenis, ki sem ga nekaj let tudi trenirala, predvsem pa rada rolam, smučam in tečem, moj konjiček pa je tudi branje."*

► Leja Verbič, 2. D

Eva Puhek

Z Evo, vsestransko in perspektivno športnico sva se dobili za intervju. Povedala mi je o svoji ljubezni do ju-jitsu, ki ga trenira že od svojega šestega leta.

Zakaj si se odločila prav za ju-jitsu?

Že kot majhna punčka sem bila polna energije, ki sem jo morala nekam usmeriti. Ko je eden od prijateljev začel z ju-jitsu, sem se odločila, da poskusim tudi sama. Prvi trening je bil zabaven in čeprav sem bila nekoliko sramežljiva, me je vse skupaj čisto navdušilo. Po nekaj tednih so se predstavili starejši. V trenutku, ko so začeli s prikazovanjem, sem se enostavno zaljubila v ta šport. Sčasoma je postal moj življenjski sopotnik. Izoblikoval me je v osebo, kakršna sem zdaj. Naučil me je odrekanja, spoznavanja same sebe ter sklepanja prijateljstev. Z njegovo pomočjo sem se naučila discipline in ostalih vrednot, ki jih lahko prenašam na življenje. To bodo razumeli le nekateri, a ko ga enkrat sprejmeš z vsem srcem, ga nikoli več ne izpustiš iz rok. Postane del tvoje rutine, tudi kadar nisi fizično na blazinah. Če bi bil ju-jitsu oseba, bi prišla do njega, se mu široko nasmehnila, ga močno objela in mu rekla: »Hvala!«

EVA PUHEK

EVROPSKA PRVAKINJA 2016

BORBE -68KG

Koliko časa si v mesecu septembru, ko si postala naj športnica meseca, namenila treningu?

Veliko, treninge sem imela vsaj štirikrat tedensko, včasih tudi petkrat. Pogosto sem imela trening po šoli in potem še enkrat v popoldanskih urah. Vsekakor pa ne štejejo samo zadnji treningi oziroma finese, pač pa vsi treningi za deset let nazaj, vsi reprezentančni treningi v Tacnu in Celju, pa vse delavne počitnice... Lahko rečem, da sem bila v septembru, ko je bil največji poudarek na evropskem prvenstvu, skoraj 24 ur psihično in fizično na treningu.

Kaj ti je pri tvojem športu najbolj všeč?

Težko rečem, vse mi je všeč (smeh). Najboljši je občutek, ko pridem v telovadnico in pustim

vse za seboj. Nič več ne obstaja, samo jaz in ju-jitsu. Ju-jitsu je dejansko pravi prijatelj. Pomagal mi je, kadar mi je bilo hudo. Bil je edini, ki me je razumel, kadar sem potrebovala zatočišče. Si lahko predstavljate, kako je, ko lahko z glavo in raznimi ukanami preten-taš in zmagaš nasprotnika? Ja, ju-jitsu mi da priložnost, da se ujamem v domišljijo in si izmislim svoje tehnike, s katerimi premagam nasprotnika. Dopušča mi svobodo in prosti slog borbe. Všeč so mi hitrost, gibi in tehnike. Uči me, da vztrajam, da nikoli ne odneham. Kljub temu, da je borilna veščina, me uči »me-hke poti«, kar sama beseda ju-jitsu v dobesednem prevodu tudi pomeni.

Eva, hvala, da si z našimi bralci delila svojo zgodbo.

Foto: Ines Metelko, 3. E

► Neža Cerinšek, 2. C

Ivan Maričič

Kako se spominjate svojih gimnazijskih let?

Lepa leta. Leta iskanja in odraščanja. Ta leta niso bila na tej gimnaziji, saj sem se v Novo mesto preselil leta 1992, prej pa sem hodil na znamenito bežigrajsko gimnazijo, ki pa takrat ni bila tako »huda«, kakor je menda zdaj.

Kako se spominjate prvega leta poučevanja na gimnaziji?

Leta 1992 sem se preselil iz Ljubljane v Novo mesto, pravzaprav že leto prej, a sem se vozil v Ljubljano v službo, potem pa sem bil tu sprejet na delovno mesto, ki sem ga bil zelo vesel. Delno sem poučeval tudi na ekonomski srednji šoli, in sicer dijake trgovske administrativne smeri. Seveda sem čutil posebno spoštovanje

do srednješolcev, saj sem prej učil na osnovni šoli. Zelo sem bil navdušen, dijakom sem želel dati čim več, oni so radi sprejemali znanje. Dobro smo delali in radi smo se imeli. Še zdaj, ko se srečamo, se radi spomnimo teh let.

Ste že kot majhen fantič vedeli, da boste profesor športne vzgoje?

Ne, bil sem otrok delavskih staršev. Je pa res, da sta bila šport in žoga naš računalnik in telefon... Cele dneve smo bili zunaj, starši so bili veliko odsotni in to me je zelo zaznamovalo. Bil sem radoveden tudi na drugih področjih. Potem sem začel trenirati gimnastiko, na šolo so prišli iz gimnastičnega kluba in zbrali nekaj otrok. Po rezultatih sem bil povprečen, a zelo navdušen in hitro sem začel delati z mladimi

Pot je cilj.

Ivan Maričič. Vedno nasmejan profesor športne vzgoje, poln modrosti, ki svoje korake že 25 let pušča na tleh Gimnazije Novo mesto. Med svojimi dijaki širi ljubezen do športa, narave in modrosti, kot je vsem poznana misel Ne-jca Zaplotnika: »Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel, kdor pa najde pot, bo cilj vedno nosil v sebi.« S temi besedami sva se spominjala njegovih do sedaj prehojenih življenjskih in gimnazijskih strmin in ravnin, časov, ko svoje poti še ni poznal. V pogovoru sva se vrnila v obdobje, ko je kot mlad profesor pred četrto stoletja prvič spregovoril za Stezice. Cilj je pot. In pot je cilj. Kot so cilj malenkosti, ki barvajo naše poti, in pot to, da naše malenkostne sledi in koraki ne razbarvajo naše stezice življenja.

Kaj vam bo za vedno ostalo v spominu od poučevanja na gimnazijskih tleh?

V osnovni šoli je način poučevanja drugačen. Tukaj deluješ z zrelejšimi ljudmi, ki imajo različne želje, navdušenja, težave, ki ti jih zaupajo. Poskušaš jih razumeti, sprejeti. Najbolj mi je všeč to, da imajo gimnazijci kljub težkemu učnemu programu navdušenje, optimizem, živijo tukaj in zdaj – za ta trenutek. Kljub težkim časom živijo mladostno navdušenje.

Na kaj, kar ste naučili dijake, ste najbolj ponosni?

Vesel sem, da kljub letom vztrajam in jih navdušujem za šport in vzgajam v zavedanju pomembnosti športa za zdravje, za srečen in zdrav način življenja. Vesel sem, da že 15 let hodimo na Ljubljanski maraton, pa ne zaradi tekmovanja, ampak zato, ker skušamo tek privzgajati kot način življenja, pomemben za zdravje, sprostitev. Ponosen in vesel sem, da sem na to šolo prinesel hokej na rolerjih, ki ga prej ni bilo. Imam možnost ukvarjati se s planinsko vzgojo, sodelovati pri oblikovanju

telovadci. V tem pedagoškem delu sem začutil, da bi to lahko bilo moje področje. Delovanje v športu, kot pedagog z otroki.

Kako se gimnazija danes razlikuje od takrat, ko ste prvič prestopili prag te stavbe kot profesor?

Informatizacija. Ko sem prišel sem, ni bilo nikjer nobenega računalnika. Nisem preveč navdušen nad tehnologijo, a smo se morali prilagoditi temu načinu dela. Otroci so bili bolj fizično sposobni, kot so danes, kar je posledica načina življenja, saj danes več časa presedijo za računalnikom in ga ne preživijo toliko v gibanju, naravi. Od vseh populacij so gimnazijci še vedno najbolj motorično sposobni. Še danes pa sem kot takrat vesel, da lahko delam z gimnazijci, s katerimi se lahko tudi pogovarjam na drugačen način kot z dijaki drugih šol.

planinskih tur, privzgajati veselje do hribov, kar mi veliko pomeni, in če lahko to doživim z dijaki, je veliko vredno.

Česa so vas naučili dijaki?

Naučili so me, da te ne obremenjujeta preteklost in prihodnost, temveč je pomemben ta trenutek. Dijaki niso pokvarjeni, kot je pokvarjen svet. So radostni in iskreni. Vesel sem, da z mano delijo navdušenje nad življenjem, zaupajo pa mi tudi težave in vesel sem, ko jim lahko stojim ob strani ali pomagam pri reševanju težav. Imamo odprt in korekten odnos.

Kaj na gimnaziji pogrešate?

Vsi telovadci bi odgovorili, da nam manjkajo boljši pogoji za delo pri športni vzgoji. Dosegamo velike dosežke, se nimamo časa ustaviti in jih podoživeti. Pogrešam bolj umirjen tempo. Osebno bi uvedel več aktivnosti v naravi. Ne le šolo v naravi za športnike, ampak za vse razrede.

In cilj je pot.

Po čem mislite, da se bo gimnazija spominjala vas?

Želim, da bi se me spominjali kot navdušenega profesorja, ki želi razumeti dijake. Želim – to misel si bom sposodil od profesorja iz petdesetih let – da bi učenka, ki bi me srečala po tridesetih letih, rekla meni in svojemu možu: »To je profesor, ki nas je imel rad.« Če bi bil del tega, bi bil zelo vesel.

Katero misel na srce polagate dijakom?

Misel Nejca Zaplotnika, ki sem jo sprejel kot svojo in jo vsako leto širim med dijaki: »Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo dosegel. Kdor pa najde pot, pa bo ta cilj vedno nosil v sebi. Nejc Zaplotnik in njegovo delo sta mi blizu, ker je človek, ki je ljubil hribe tako kot jaz, ker je iskren človek in vesel sem, da sva skupaj študirala.

Kaj bi še radi sporočili gimnazijcem ali pa gimnaziji?

Kot privilegij si štejem to, da lahko delam z gimnazijci, ki znajo sprejeti to, kar iskreno mislim in čutim. Dajejo mi veliko energije in mladostnega zagona za življenje. Če delaš z mladimi, si na nek način vedno mlad po duši.

»V življenju ne smete biti malenkostni, a morajo malenkosti veliko pomeniti.«

Profesor Maričič, hvala vam, da ste si vzeli čas za tale zelo prijeten klepet.

Foto: Ines Metelko, 3. E

Hobiji

gimnazijcev

Foto: Nadina Kosinac in Tara Polovič, 3. C

Tipična »alergična« reakcija na gimnazijca: »O, a res? Na gimnazijo hodiš? Saj ti si priden. Kar uči se, ja, tako je prav. Je težko, kajne?« Vsak od nas se s temi (ne bodi jih treba) komentarji sreča najmanj desetkrat v srednješolskih letih. Ljudje so prepričani, da gimnazijci z blaznim navdušenjem cele dneve ždimo za knjigami. Govori se, da smo pravi zapečkarji. Baje nimamo prostega časa. Lahko rečemo, da ga imamo nekoliko manj, ga znamo pa toliko bolj premišljeno preživljati. Naši aktivnosti smo pripravljene nameniti precej pozornosti, saj nas izpopolnjuje in nam pomaga pri premagovanju stresa. In običajno ne gre le za kratkočasne dejavnosti, pogosto se iz naših konjičkov razvijejo prave potencialne naložbe za našo prihodnost.

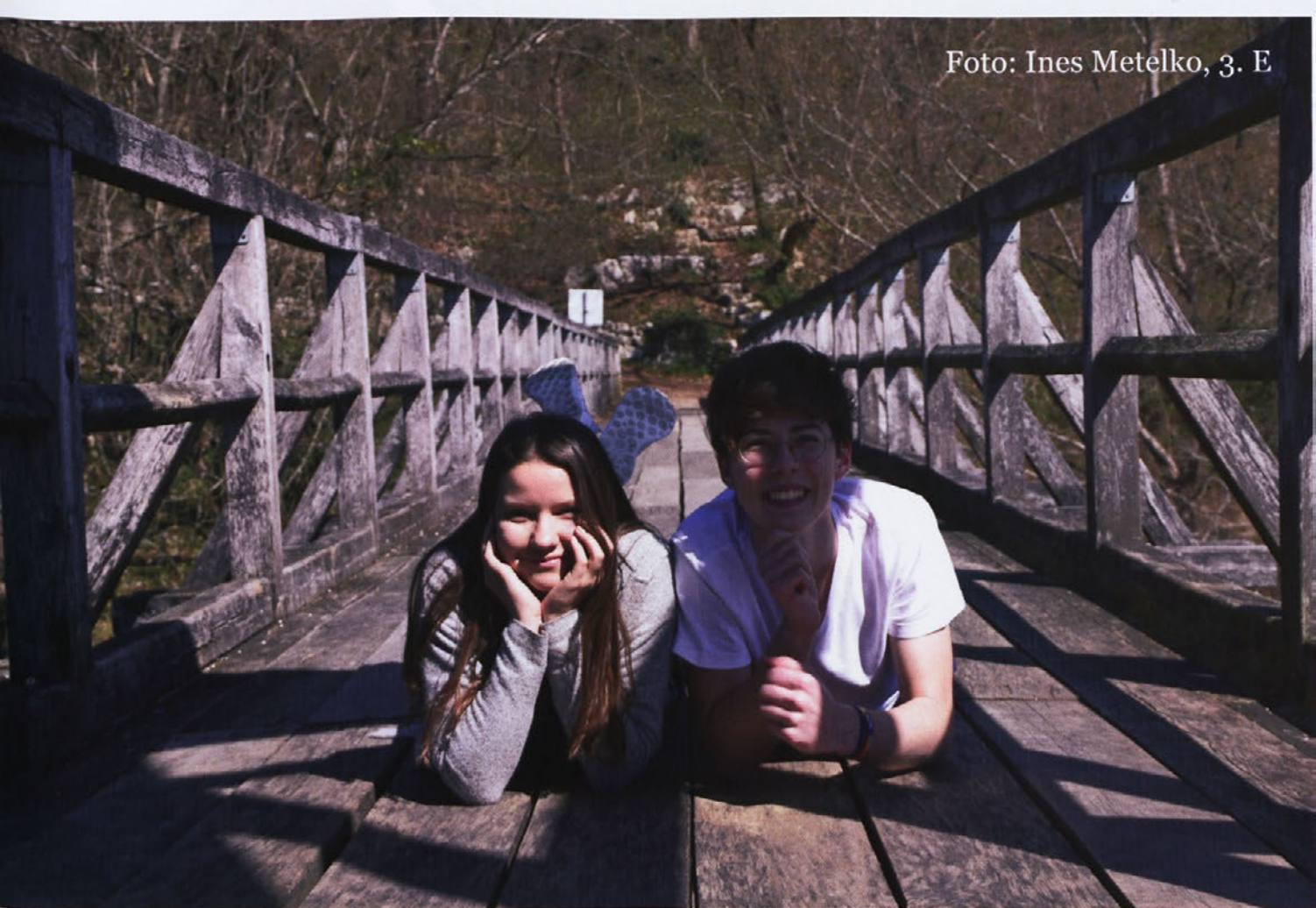

Foto: Ines Metelko, 3. E

► Brina Klobčaver, 2. B

Kadar profesor prime flomaster za pisanje po tabli, enostavno ne more mimo pripombe: »Oprostite, ampak nimam ravno risarskih sposobnosti.« Ko dijak prime svinčnik v roke, preden se loti razlage snovi sošolcu s pomočjo skice, prav tako ne zdrži brez da bi rekel: »Sori, ne znam risat, upam, da boš vseeno razumel.« Vse to je ena velika laž! Ljudje se celo življenje pritožujejo, kako ne znajo risati, v resnici pa nihče od njih ne naredi ničesar, da bi to spremenil. Tako pravi Ema Ajster, dijakinja 1. D razreda naše gimnazije. Ta vsestranska umetnica ima eno veliko ljubezen - ljubezen do risanja. In tudi njej to znanje ni bilo dano v zibelko.

EMA AJSTER

Od kod izvira tvoja ljubezen do risanja? Kdaj si se začela z risanjem intenzivneje ukvarjati?

Že od malega sem bila velika oboževalka risank in tudi slikanic nasploh. Že kot otrok sem začela risati, ko pa sem se začela s tem ukvarjati bolj intenzivno, to je bilo v sedmem in osmem razredu, sem vsak dan narisala ogromno. Najprej sem ideje črpala iz risank, potem sem izbirala vedno težje motive. Od začetka sem oponašala druge umetnike, počasi pa sem začela vpeljevati tudi svoj slog.

Kako najraje ustvarjaš, katera tehnika ti je najljubša? So to tempere ali je tvoj najboljši prijatelj svinčnik?

Največ rišem s svinčnikom, včasih uporabim tudi barvice in paste. Zelo rada tudi slikam, vendar tega ne počnem pogosto. Slikanje mi namreč vzame veliko več časa in priprav. Rišem lahko kadar koli, slikati pa ne morem ravno vedno in povsod.

Ali si se udeležila kakšnega natečaja in bila tam tudi uspešna?

Moram reči, da se ne izpostavljam rada. Sicer sem sodelovala na nekaj natečajih, nekaj mojih del je bilo tudi razstavljenih na manjših lokalnih razstavah. Bolj sem risala zase kot pa za

širšo množico. Vendar pa se moje mnenje o tem spreminja.

Kaj pa tvoji trenutni cilji in želje za prihodnost? Bi rada ostala pri ljubiteljskem ustvarjanju ali bi rada kaj več?

Nekaj časa sem res razmišljala, da bi ustvarjala le ljubiteljsko. Zdaj pa sem začela razmišljati, da morda pa ne, ker mi počasi zmanjkuje idej, kaj bi v življenju drugega počela, tako da bom poskušala iz svojega hobija razviti kaj več.

Po končani osnovni šoli si se vpisala k nam, na splošno gimnazijo. Ali si morda razmišljala tudi o umetniški gimnaziji?

Sem. S tem sem imela kar hude težave. Zadnji dve leti osnovne šole sem bila izjemno nervozna, nisem vedela, kam naj se vpišem, kaj naj naredim. Seveda sem želela na umetniško gimnazijo, vendar sem potem razmišljala, kje bom dobila boljšo podlago za življenje, kaj pa če si premislim in bom po štirih letih želela, da risanje ostane le moj hobi, ker mi bo nekaj drugega bolj všeč... Ena od možnosti je bila tudi brežiška gimnazija. Ko pa sem si prišla pogledat novomeško gimnazijo, mi je bila zelo všeč. Na koncu sem se odločila za Gimnazijo Novo mesto, saj lahko po zaključenem šolanju še

vedno nadaljujem v profesionalnih umetniških vodah.

In še vprašanje za konec, kaj ti pomeni risanje, ustvarjanje?

Risanje je zame izražanje. Nisem bila tako samozavestna in še vedno imam s tem težave. Imela sem tudi nekaj osebnih težav. Mislim, da mi je risanje pomagalo, da sem se lahko izražala, sprostila... Še vedno mi, ko sem živčna ali pa slabe volje, risanje zelo pomaga.

Morda še kakšno sporočilo za bralce Stezic?

Ne govorite, da je risanje le talent, in ne govorite, da ne znate risati. Čisto vsak od vas zna risati, ampak v svojem stilu in z različno stopnjo razvitosti. Če ima nekdo talent na nekem področju, se mora prav pošteno potruditi, vaditi in ustvarjati vsak dan, da bo napredoval. Čisto vsak lahko pride, kolikor daleč si sam želi.

Najlepša hvala, Ema.

Dragi bralci, Emine vpadljive risbe z izbranimi motivi, v ktere je vložila ogromno truda, lahko zasledite na straneh v literarnem kotičku Stezic. Morda dobite navdih.

Foto: Natana Kosinac in Tara Polovič, 3. C

► Ines Metelko, 3. E

Se po naši šoli potikajo čarodeji?

Čarodejstvo je ena najstarejših uprizoritvenih umetnosti na svetu. Prvič je bilo omenjeno v starodavnem egipčanskem besedilu Westcar Papyrus izpred najmanj 3500 let, ki vsebuje pet čudežnih zgodb. Te odvijajo v času Četrte dinastije Starega kraljestva, ko so vladali faraoni, ki so zgradili velike piramide. V tem delu je osrednji lik vladar Khufu (Keops), njegovi sinovi pa so pripovedovalci. Njihove zgodbe govorijo o čarovnikih, kot je bil na primer Dedi, ki je znal obuditi obglavljeno žival. Nekoč je bil vpoklican pred kralja, ki je predlagal, da bi nekemu zaporniku prerezali glavo, ki bi mu jo potem on pritrdil nazaj. Dedi je rekel, da se kaj takega pred množico ljudi ne spodobi, zato je namesto tega obglavil gos. Njeno glavo je položil na vzhodni konec hodnika, telo pa na zahodni. Ko je izgovoril skrivni urok, sta se tako glava kot tudi telo začela premikati. Gos je navsezadnje odcapljala iz dvorane.

Kako je Dedi naredil ta trik in še pomembneje, ali ga je sploh kdaj izvedel? Je zgodba samo plod domišljije? Mnogi čarodeji dandanes pravijo, da je dejansko mogoče, da je pripoved resnična, kar sklepajo na podlagi današnjih iluzij, s katerimi lahko ljudi v to povsem enostavno prepričajo, s to razliko, da zaradi asketskih razlogov danes kaj takega le redko izvajajo na pticah, pač pa raje uporabijo asistentke. Nedavno tega pa je angleški čarodej Ali Cook zares izvedel nekaj podobnega, ko je zamenjal glavi race in piščanca. Deležen je bil mnogih kritik, po eni strani zaradi nemoralnosti trika, po drugi pa zaradi neoriginalne izvedbe. Kakorkoli, na Keopsovem kraljevem dvorubi bili gotovo navdušeni. Tudi Dedi bi fasciniral, če spregledamo dejstvo, da o njegovem obstoju ni nobenih zgodovinskih dokazov.

Še ena prevara, ki jo je treba omeniti, je trojanski konj, ki so ga zgradili Grki v desetem letu vojne. Vanj se je skrila izbrana skupina Ahajcev (starih Grkov). Ostali Grki so zaigrali vkrcanje na ladje in odpluli z vidnega obzorja. Ko so Trojanci konja našli na obali, so ga kot trofejo spravili v mesto in misleč, da so zmagovalci, priredili veliko slavlje. Tisto noč, ko so prebivalci mesta zaspali, so se Grki splazili iz konja, premagali maloštevilne straže in odprli mestna vrata za preostali del grške vojske, ki je zapečatila zmago. Naivnost Trojancev se je končala s katastrofo.

V 21. stoletju smo ljudje prav toliko ali celo še bolj lahkoverni, zato v vsakdanjem življenju pogosto nerazumsko nasedamo vsakemu malo bolj izkušenemu manipulantu. Kar pa se tiče čarodejstva se večinoma zavestno pustimo pretentati. Ni boljšega občutka od tega, ko si kot navaden smrtnik upaš sanjati o nemogočem. Čarodeji nam običajnim ljudem pomagajo, da ne ostanemo zaprti v »škatlah« in da se naučimo misliti tudi izven njih. Če pa se enkrat vlogi zamenjata in sam postaneš eden izmed čarovnikov, lahko svoje sposobnosti hote ali neho te začneš zlorabljati, na primer pri pokru ali pri kakšni drugi igri na srečo. Namešaš si lahko karte in tako dobiš točno tisto, ki ti manjka. Ampak kot pripadnik čarodejev se brez podpisa zavežeš k temu, da veščine ne boš uporabljal za goljufije. Tisti, ki resno pristopajo k svojemu delu, imajo pred seboj jasen cilj - navdušiti gledalca. Toliko, da ga zviije in da se skorajda začne valjati po tleh od iskrenega navdušenja nad videnim.

bolj in bolj popularno. Čedalje več ljubiteljskih iluzionistov je začelo kupovati magične pripomočke v lokalnih veleblagovnicah. Tehnologija se je čedalje hitreje razvijala in razmahnila se je televizija, čemur so se morali prilagoditi. To je vodilo do vzpona Američana Davida SethaKotkina, ki si je po slavnem istoimenskem romanu nadel ime David Copperfield. Bil je dober zabavljaj, na odru se je odlično znašel, povrhu vsega pa je znal še čarati. Odkril ga je neki producent in kmalu za tem se je Da-

vid preselil na male zaslone, čemur je sledil meteoren dvig priljubljenosti. Bujna pričeska danes 60-letnega iluzionista ni več tako negovana, a obiskovalci njegovih predstav so po vseh teh letih lahko hitro prepričani, da ne gre za nekega lokalnega čarodeja, ki iz klobukov vleče zajce in iz rokavov robce, pač pa je jasno, da je pravi komedijant in upravičeno razglašen za komercialno najuspešnejšega čarodeja vseh časov. V Las Vegasu je dobro znan tudi Lance Burton, marsikaj je slišati tudi o Penn and Teller, duetu

čarodejev, ki ideje predstavljata v svoji TV-oddaji. Tu je še Derren Brown, ki pogosto šokira ljudi. Pred nekaj leti je napovedal, katere številke bodo izžrebane na loteriji in njegove napovedi so se uresničile. Čarodej lota ni vplačal, čeprav bi se mu to precej izplačalo, saj tistikrat na žrebu ni bilo zmagovalca in bi lahko v Brown v žep spravil več kot 2 milijona funtov. Naslednji je David Blaine, ki je podrl meje človeških zmogljivosti, med drugim je bil 63 ur »zamrznjen« v ledeni kocki. Za žensko različico prej omen-

jenega Houdinija velja Dorothy Dietrich, ki je v ustih ujela izstrelek, kar je pozneje ponovil tudi Criss Angel. Njegov show Mindfreak je poln norih demonstracij, ki bodo gledalce še v prihodnosti puščale brez besed. Človek z neobičajnim talentom je tudi Dynamo. Zanj marsikdo pravi, da ni s tega planeta, tisti manj zaupljivi pa trdijo, da so stvari, ki jih počne, zmontirane in v vsakem pogledu lažne. Kot ostali senzacionalni performerji tudi on ne namerava razkriti svojih trikov, zato ostajajo zavite v skrivnost.

Svet čarodejstva je zanimiv že od vsega začetka. Bodisi da govorimo o začetkih velikih iluzij v 19. stoletju bodisi o spektakularnih nastopih današnjih sodobnih čarovnikov, magične predstave navdušujejo že od nekdaj. Velik korak naprej se je zgodil v Franciji, ko se je predstavil Jean Eugène Robert-Houdin, znan kot oče moderne magije, ki je leta 1845 v Parizu odprl čarobno gledališče. V 20. stoletju se je uveljavil Madžar Ehrich Weisz, ki si je po svojem idolu Robertu nadel umetniško ime Harry Houdini. Slavo si je pridobil s pobegi iz zaporov in odklepanjem lisic, svoj repertoar je razširil tudi z uporabo verig. Najbolj pa se je v preteklost zapisal z osvoboditvijo iz kangle za mleko, ki je bila polna vode. Med njegovo točko je bil ves čas prisoten pomočnik s sekiro, ki bi v primeru, da bi šlo kaj narobe, posodo razbil. A to ni bilo potrebno, saj se je Houdini po približno treh minutah izmuznil. Bolj kot na težavnosti je bil poudarek na dramatičnosti, saj je šlo je menda za enega njegovih lažjih, a za občinstvo, ki je ob prizoru zadrževalo dih, zelo napetih trikov. Zato Harry Houdini velja za pravi fenomen. Čarodejstvo je od tedaj dalje postajalo vedno

Foto: Nadina Kosinac in Tara Polovič, 3. C

»Čarodeji nikoli ne razkrijejo svojih skrivnosti.« Ta fraza je postala nekoliko obrabljena, saj lahko danes vsak, ki zna uporabljati miško in tipkovnico, na spletu najde na tisoče razkritih trikov in se jih nauči kot za šalo. Ampak obstaja bistvena razlika med amaterjem, ki preceni hitrost učenja ter brez občutka prekopira trik, in strastnim čarodejem, ki se dalj časa pripravlja in v trik investira svojo kreativnost. Ta natanko ve, kakšen mora biti njegov odziv, ko ga vprašajo: »Kako si pa to naredil?« Ljudje pogosto niti ne sprašujejo za metodo, pač pa je to način, kako izrazijo svojo osuplost. To je v bistvu kompliment. Čeprav je po eni strani skorajda kliše, je še vedno ključno pravilo, etični kodeks, ki se naj bi ga samoumevno držali vsi samooklicani kot tudi profesionalni čarodeji. Iluzije niso sestavljanka, ki jo je potrebno razrešiti. So doživetje, ki ne rabi biti pojasnjeno. Dokler nečesa vznemirljivega ne razumemo povsem, lahko v tem uživamo. Dokler bo uživalo občinstvo, bodo uživali tudi čarodeji.

MAGIC NM

GIMNAZIJSKI ČARODEJI

<https://www.facebook.com/magicgimnm>

► Ines Metelko, 3. E

Tudi sama sem uživala, ko sem se v četrtek, 19. 1. 2017, v atriju srečala s tremi gimnazijci. **Larsen Cundrič**, dijak 3. letnika, in **Gašper Cekuta** ter **Ivan Žan Barbarić**, dijaka 1. letnika, so kot novopečeni čarodeji v začetku letošnjega leta stopili na našo šolsko sceno. Šušlja se, da se jim je pridružila tudi nova članica **Anja Mitrović**. Pomislila sem, da je to tisto nekaj, kar bi utegnilo zanimati naše bralce.

Tu in tam preko našega razreda poleti kakšna karta. Kadar ne frčijo po zraku, jih opazim v rokah mojega sošolca Larsena. Pogosto jih spretno meša in preizkuša nove trike ter utrjuje stare kar med poukom. Ker to počne tiho in z nasmeškom na obrazu, je videti, kot da kljub vsemu skoncentrirano sodeluje pri uri, zato profesorjev ne moti. Rekla bi, da ima neke vrste dar, zagotovo pa za tem stojijo tudi ure in ure vaje. Pravi, da kartam posveti dve do tri ure dnevno, enako sta povedala tudi Gašper in Žan. Vsi trije se strinjajo, da je potrebno veliko priprav, preden trik predstavijo gledalcu, včasih je pot do brežhibne izvedbe dolga tudi več tednov.

Njihovi začetki segajo več mesecev nazaj. Iz radovednosti sem jih vprašala, koliko so od takrat napredovali. V tolažbo številnim, ki ste kadarkoli poskušali izvesti kakšen trik, pa vam ni uspelo ne v prvo, ne v drugo, niti v tretje, so mi odgovorili, da jim sprva sploh ni šlo in da le redki začetniki obvladajo. Zelo pomemben je občutek za karte. Z navidezno profesionalnim mešanjem kart prav

tako takoj naredimo boljši vtis. Ko se naučimo osnov, je napredek po določenem času hitro očiten, vendar pridemo do stopnje, ko temelji niso več dovolj, in takrat začnemo graditi na bolj kompleksnih trik-ih. Marsičesa se fantje naučijo tudi drug od drugega, vendar gre večinoma za preproste trike, tiste zahtevnejše trenirajo vsak zase.

V začetku januarja letos so odprli svojo Facebook stran

Magic Nm, kjer redno objavljajo razne fotografije in videe. Nedavno so objavili tudi predstavitveni filmček. Zapisali so, da so v skupini trije »čarodeji« in da upajo, da se jim pridruži še več članov. Za sprejem nimajo posebnih pogojev, vendar zahtevajo, da se ozadja trikov ne razlaga vsepovsod naokoli. Na njihovo predanost kažejo druženja pred in po pouku ter skoraj vsak dan med glavnim odmorom.

Njihov cilj je ulično čarodejstvo in po moji (ne)strokovni oceni imajo za to prav vse pogoje. Prepričana sem, da bodo lahko s svojim znanjem in karizmo navduševali naključne mimoidoče.

Meni so pokazali nekaj fantastičnih trikov, posebej za bralce pa so izbrali en preprost trik, ki se ga lahko nauči prav vsak od vas. Tega običajno ne počnejo, a tokrat so privolili v izjemo. Morda vas motivirajo in boste nekoč postali del njihove ekipe. Vabljeni, da se jim pridružite!

1.

Karte dobro premešajte in jih razgrnite na mizo. Gledalcu recite, naj si izbere poljubno karto.

2.

V našem primeru si je gledalec izbral to karto.

3.

Gledalcu recite, naj si izbrano karto zapomni. Vi medtem naskrivaj pogledajte spodnjo karto na kupu in si jo zapomnite.

4.

To je spodnja karta v našem primeru.

5.

Kup dajte na polovico. Gledalec naj vam izroči svojo karto, vi pa jo položite na tisti kupček, ki je bil prej na vrhu.

6.

Kupček, ki je bil prej spodaj, položite na kupček, ki je bil prej na vrhu.

7.

Nekje v sredini sta torej druga za drugo gledalčeva karta in vaša skrivna karta.

8.

Karte obrnite in razgrnite. Pogledajte, kje vidite svojo skrivno karto, ki je bila na začetku spodaj. Ena za njo je karta, ki si jo je izbral gledalec.

9.

Za boljši učinek gledalca prosite, da vam da roko in mu povejte, da boste preko srčnega utripa ugotovili, katera karta je njegova.

Druženje na gimnaziji z varovanci Varstveno delovnega centra Novo mesto

Foto: Petra Pavlin, 3. E

Šolski zvonec je naznanil odmor in porazredu 3. e se je kot običajno razlegel vrvež. A ni trajalo dolgo, ko je naše glasno kramljanje prekinilo trkanje na vrata učilnice. Za njimi se je pojavila svetovalna delavka Anica Kastelec z novo prošnjo. Komaj je začela z bistvom, že nas je peščica prikimavala v znak odobravanja. Kadar gre za prostovoljstvo, smo ejevci takoj zraven in tudi tokrat ni bilo nič drugače. Povedala nam je, da je Gimnazija Novo mesto na povabilo Varstve-

no delovnega centra Novo mesto pristopila k sodelovanju v mednarodnem projektu »V jati z drugačnimi«. Ker na šoli velja, da je 3. E vedno ZA, se je obrnila na nas. Na njeno prošnjo smo se brez pomislekov odzvali. Sošolka je skupaj zbobnala ekipo sedmih dijakinj, ki smo jo sestavljale Petra Pavlin, Ines Metelko, Neja Katič, Anja Bučič, Nina Starič, Maja Novak ter Patricija Rauh. Četrtekovo dopoldne, 20. oktobra 2016, smo preživele v prijetnem druženju z varovanci VDC-ja.

Gre za ljudi z motnjo v duševnem in/ali telesnem razvoju. Dijakinje smo prepričane, da so za njih pomembne enake stvari kot za vse nas. Osebna higiena, primerna prehrana, športne aktivnosti in zdravje nasploh, kvalitativno preživljanje prostega časa, izobraževanje, delo, partnerstvo, v glavnem pa prijateljstvo in pristni medsebojni odnosi, čemur smo tisti dan dali poseben poudarek.

Osebe, ki so nas obiskale, so že na prvi pogled dajale vtis srčnosti in iskrenosti, kar je dandanes prava redkost pri ljudeh brez tovrstnih motenj. Malce težje jih je bilo razumeti, vendar se je navzven videlo, da so zelo zainteresirani za druženje z nami. Tako kot oni, ki so vajeni pretežno stalnega okolja in znanih obrazov, tudi mi gostitelji nismo natanko vedeli, kaj naj pričakujemo. Eden izmed njih je najprej, ko smo sedeli na stolih v krogu, rekel: »Danes ne bom nič govoril.« Po njegovih besedah sodeč je delovalo, da bo pri tem tudi vztrajal, a se je v sproščenem vzdušju ohrabil in se na koncu tudi zelo izkazal. Ves strah je bil torej čisto odveč, saj se je srečanje začelo in tudi minilo več kot uspešno.

V uvodu sta sošolki pripravili preprosto predstavitev naše šole z najosnovnejšimi podatki, za tem so tudi oni povedali nekaj o svoji ustanovi. Tako smo oboji imeli nekaj informacij, ki so nam prišle prav pri kvizu, v katerem smo se potem pomerili. Po malici smo se preselili v biološki laboratorij, kjer smo gimnazijke pod mentorstvom profesorice kemije Marinke Kovač skupaj z gosti izdelale povsem naravno mazilo za ustnice. Zelo so veseli, če lahko obdržijo nekaj, kar izdelajo sami. Dijakinje smo bile fascinirane nad tem, koliko spretnosti imajo ti ljudje in kako jih razvijajo v VDC-ju. VDC ima obliko proizvodnega dela, vendar se tega ne da enačiti z delom v neki tovarni. Osebe zaradi svojih težav pri delu potrebujejo vodenje, pomoč in podporo, jasno pa je, da se za enim lepim izdelkom skriva ogromno njihovega truda, ponavljanja in vložene energije. Kljub nekaj manjšim nezgodam smo s skupnimi močmi naredili uporaben izdelek za hladne zimske dni, ko so naše ustnice iz-

postavljene nenehnemu mrazu. Po končani delavnici smo obiskali naš šolski fitnes, kjer nas je pričakal nasmejani profesor športne vzgoje Ivan Maričič. Ogreli smo se na napihljivih žogah, potem pa so se lahko preizkusili tudi na napravah. Možak, ki je na začetku namigoval na to, da bo ves čas tiho, se je izkazal za zgovornega gospoda in odličnega telovadca.

Ob slovesu smo si izmenjali simbolična darila. Opazovali smo njihove navdušene obraze ob brskanju po vrečkah. Od veselja so se želeli vsepovprek objemati, kar se je marsikomu sprva zdelo nenavadno, ampak na ta način so pokazali svojo hvaležnost ne le za darila, pač pa za celotno dopoldansko druženje. Tudi za nas je bila to res enkratna izkušnja, ob kateri smo se naučile, kako pomembna je vztrajnost. Ti ljudje vztrajajo, da se znajo lažje spoprijemati z osnovnimi življenjskimi nalogami, mi, ki življenje živimo brez takšnih ovir, pa bi morali pokazati še toliko več volje in vztrajnosti, da dosežemo svoje zastavljene višje cilje.

Prostovoljstvo je dar, ki ga imamo vsi, če smo le pripravljeni žrtvovati nekaj minut

svojega prostega časa za to, da drugemu poplepšamo dan. Pa naj bo to pomoč pri učenju matematike, pogovor z nekom, ki nima nikogar, ali sprehod psa, ki je sicer dan in noč zaprt v kletki. Zadošča »Dober dan!«, ki lahko nekoga vsaj za kratek čas spravi v dobro voljo, grd in mrk pogled pa lahko človeka še bolj potolče.

Dijakinje smo se počutile na nek način sprejete v »jato z drugačnimi«. Divje gosi namreč nikoli ne pustijo nobene za sabo in le s skupnimi močmi jim uspe priti v toplejše kraje. Tudi me bomo svoje bližnje še naprej spodbujale k sodelovanju pri prostovoljnem delu, saj je pomembno, da se prav vsi zavedamo njegovega pomena za prihodnost. Prostovoljci za svoje delo ne pričakujemo plačila, želimo pa, da se našo predanost spoštuje, saj ima pomemben vpliv na razvijanje solidarnosti in na vesplošen napredek družbe, v kateri bo sicer zmanjkalo prostora za ljudi v stiski. V veselje nam je, da nas gimnazija pri tem podpira.

Kultura

VOJVOĐINA

Foto: Ines Metelko, 3. E

Kultura

gimnazijcev

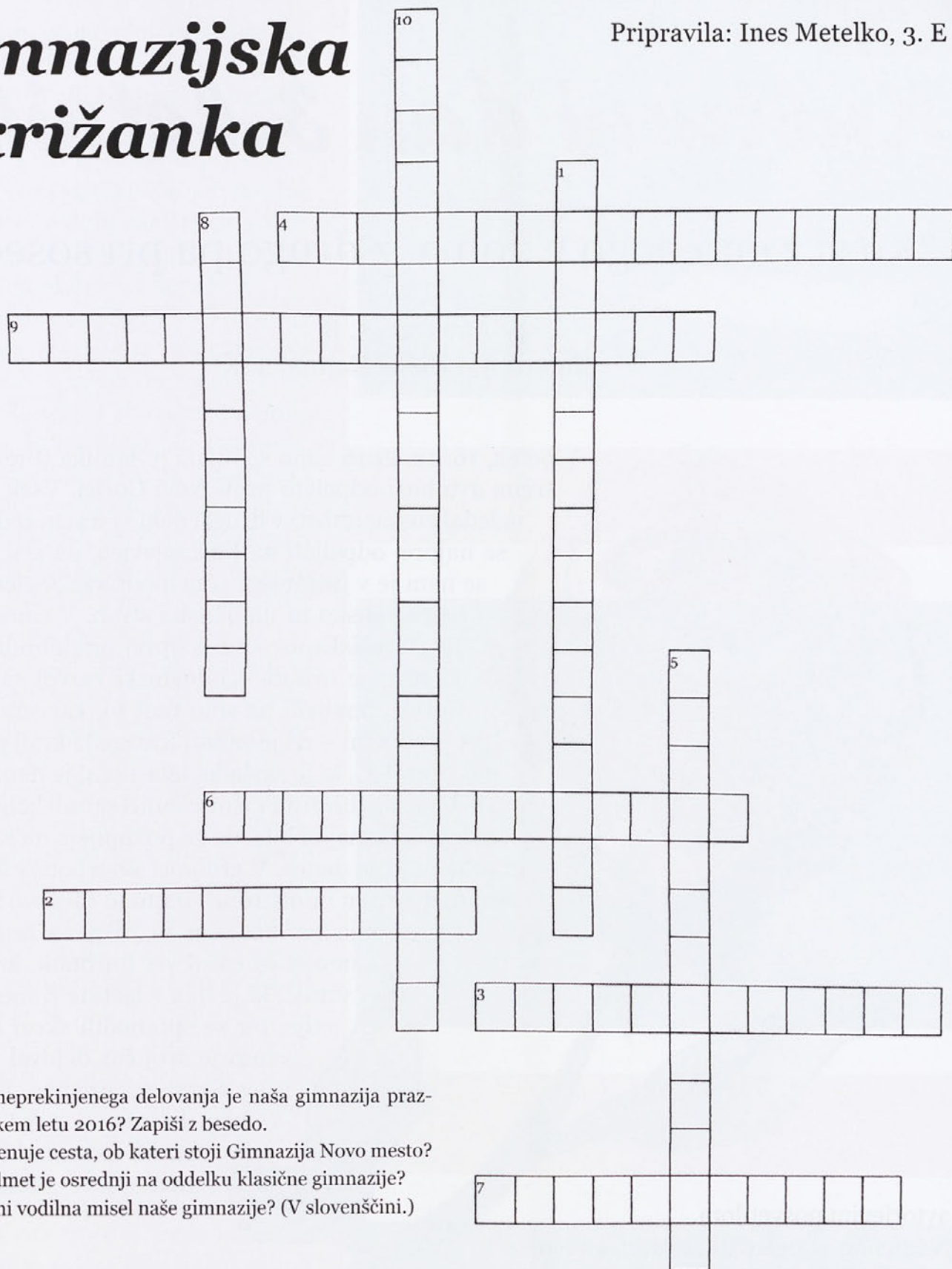
Foto: Nadina Kosinac in Tara Polovič, 3. C

O kulturi se govori na vsakem koraku, saj gre za izjemno širok pojem, ki zajema različna področja. Od umetnosti v vseh oblikah do naših osebnih vrednot in pogledov na svet. Poudariti pa je treba, da človek ni samo »uporabnik« kulture, ampak jih nedvomno soustvarja. Vsak gre lahko v gledališče in si na udobnem sedežu ogleda kakšno predstavo. Določenemu procentu ljudi zadošča, da zgolj spremljajo dogajanje na odru in si zgodbo za nekaj časa vtisnejo v spomin, med njimi pa se bo našlo nekaj posameznikov, ki se bodo povsem vživeli v igralce, natančno spremljali njihove gibe, preučevali obrazno mimiko. Morda bo prav teh nekaj nekoč zaneslo na odrske deske in sooblikovalo pojmovanje kulture.

Gimnazijska križanka

Pripravila: Ines Metelko, 3. E

Navpično

1. Koliko let neprekinjenega delovanja je naša gimnazija praznovala v lanskem letu 2016? Zapiši z besedo.
5. Kako se imenuje cesta, ob kateri stoji Gimnazija Novo mesto?
8. Kateri predmet je osrednji na oddelku klasične gimnazije?
10. Kaj pomeni vodilna misel naše gimnazije? (V slovenščini.)

Vodoravno

2. Kateri cerkveni red je imel v rokah vajeti naše gimnazije, preden so na šoli začeli poučevati laični učitelji?
3. Kateri slovenski slikar in grafik je obiskoval novomeško gimnazijo? (V starem delu mesta se nahaja tudi galerija, kjer je stalna razstava njegovih del.)
4. Katero delo, v katerem čudaški prebivalci dolgočasnega mesta hrepenijo po dogodku, ki bi pomenil izhod iz začaranega kroga vsakdana, je napisal slovenski dramatik in pisatelj Slavko Grum? (Tudi on je hodil na novomeško gimnazijo.)
6. Kdo je bil naravoslovec in geolog, po kateri se imenuje cesta, ob kateri stoji Gimnazija Novo mesto? (V vitrini pri učilnici 108 imamo tudi njegovo geološko zbirko fosilov, mineralov in kamnin.)
7. Kdo od pomembnih osebnosti v slovenski športni zgodovini je prav tako obiskoval gimnazijo v Novem mestu? (Po njem nosi ime tudi športna dvorana pri Šolskem centru Novo mesto.)
9. Katera je vodilna misel naše gimnazije? (V latinščini.)

Kulturni dan 3. letnikov

“Ko si z eno nogo v doma, z drugo pa pri sosedih...”

► Ana Čuk, 3. B

Ilustracija: Urška Kajtna, 3. K

V petek, 16. 12. 2016, smo se dijaki 3. letnika (brez 3. š) s kar tremi avtobusi odpeljali proti Novi Gorici. Vsak razred si je ogledal znamenitosti v drugačnem vrstnem redu – mi smo se najprej odpeljali na Kostanjevico, na grič, s katerega se nam je v jutranjem soncu odpiral pogled na mesto, na slovensko in italijansko stran. V samostanu bratov frančiškanov smo najprej prisluhnili kustosinji, ki nam je orisala zgodovinski razvoj samostana in Gorice, ponovili pa smo tudi to, kar smo se že učili pri zgodovini – da je zadnji francoski kralj pokopan pri nas. Karel X., ki je zavladal leta 1824, je namreč in po le 17-dnevnem bivanju v Gorici umrl zaradi kolere. Njegova zadnja želja naj bi bila, da ga pokopljejo na Kostanjevici, in prav tu je še danes. V grobnici Bourbonov leži skupaj s svojim dvornim ministrom, sinom in njegovo ženo, vnukinjo ter vnukom in njegovo ženo. Ogledali smo si še rožni vrt Burbonk, križano vrsto vrtnic, ki je bila v lasti te francoske dinastije, ter se sprehodili skozi knjižnico, v kateri je svoj čas deloval pater Stanislav Škrabec, priznan jezikoslovec. V njej hranijo mnogo rokopisov, starih tiskanih knjig, pa tudi Bohoričeve Zimske urice z

avtorjevim posvetilom.

Nato smo si ogledali še staro in Novo Gorico. Stali smo na Trgu Evrope, kjer je narisana meja med Slovenijo in Italijo ter tako stali v obeh državah hkrati. Zapeljali smo se še po mestu z značilno italijansko arhitekturo ter majhnimi trgovinicami, nato pa do Solkanskega mostu, ki slovi zaradi največjega loka iz obdelanega kamna na svetu. V Novi Gorici smo se sprehodili skozi mestno jedro, pa do maket mesta ter letala Eda I., s katerim je Edvard Rusjan, pionir letalstva, prvič poletel novembra 1909. Po odmoru za kosilo smo se zbrali pred SNG Nova Gorica.

Tam smo si ogledali prestavo Gospa Bovary v priredbi Nebojše Pop-Tasića ter režiji Yulie Roschina. Preureditev enega najbolj znanih romanov evropskega realizma me je povsem presenetila. Tokrat so nas igralci sprejeli medse, nas povabili na sedeže kar na odru. Zastor je padel, duhovnik (Sandi Pavlin) pa nam je predstavil Emmo Bovary.

Kdo je Emma? Je to le ena izmed Flaubertovih fiktivnih karakterjev? "Emma Bovary sem jaz," je nekoč povedal pisatelj. Žensko z glavo med oblaki, predstavami, ki ne dosegajo realnosti, je izvrstno upodobila Arna Hadžialjević. Kot ujetnica v svetu, za katerega je preveč sofisticirana, se je zatekala zdaj k enemu, zdaj k drugemu ljubimcu (oba je igral Vito Weis), vmes pa le redko doživela trenutke popolne sreče.

Z različnimi zvočnimi efekti so nas ustvarjalci skušali vpeljati v svet Emmine utesnjenosti, vedno je namreč hotela še več. Zaljubljena je bila v idejo, ustvarjeno v svetu sanj. Smisel je videla v razkošnih oblekah, plesih, opernih predstavah ...v vsem, česar ji mož Charles (Gorazd Jakomini), povprečnež, popolnoma slep za njena čustva, ni mogel nuditi. Dušil jo je s svojimi kmečkimi navadami, s tem, da ni imel nikakršnega razumevanja za življenjski slog višjega sloja. Dušila pa jo je tudi družba, sploh moški, ki ji niso znali na pravi način pomagati, da bi se znebila neskončne žalosti in hrepenjenja.

Predstava mi je pustila mnogo vprašanj. Je možno, da sem Emma Bovary jaz? Ali tak tip ženske še obstaja? Mislim, da smo vsi na nek način gospa Bovary. Sledimo namreč idolom, idealom, ki so jih ustvarili množični mediji ali družba sama, ter smo nezadovoljni, če izpademo iz okvirja. Zato je morda vsak človek zase roman ali pa operna predstava, kot tista, ki sta jo iz parterja na nas gledala zakonca Bovary.

► Eva Marija Candellari, 2. D

Dežela La La

Dežela La La je bil verjetno eden bolj pričakovanih filmov, saj ponuja v filmskem svetu nekaj novega, svežega, čeprav se pravzaprav vrača nazaj k zlati dobi Hollywooda in muzikala. Režiral ga je Damien Chazelle, v glavnih vlogah pa se predstavita Ryan Gosling in Emma Stone. Za njiju je to že tretji film, kjer igrata skupaj, tokrat kot pianist Sebastian in igralka Mia, ki sanjata, da bi uspela vsak na svojem področju. Sebastian želi odpreti klub, kjer bi se igrala le kvalitetna džezovska glasba, Mia pa želi postati uspešna igralka. Ko po spletu okoliščin postaneta par, spodbujata drug dru-

gega, da bi dosegla svoje sanje, kar pa privede do nesoglasij in nekaj solza.

Ryan in Emma tudi v tem filmu ne razočarata s svojo igro, še več, v filmu nas navdušita z novimi znanji, ki sta jih pridobila samo za izvedbo tega filma – igranje klavirja, step... Osebnostno pa me je prijetno presenetila glasba, saj je zelo kvalitetna in spretno vpeljana v dogajanje. Mislim, da ni potrebe omenjati, da se pesmi še dolgo po ogledu filma vrtijo po glavi. Dežela La La je resnično vredna ogleda in bi jo priporočila vsem, ki želijo doživeti zlati Hollywood na malo drugačen način.

Film distribucije Blitz Film & Video Distribution

Dežela La La

La La Land

romantična glasbena drama

Film je prejel 6 oskarjev.

Dolžina: 2h 6min / 126min

Leto: 2016

Država: ZDA

Jezik: angleščina

Scenarij: Damien Chazelle

Režija: Damien Chazelle

Igrajo: Ryan Gosling, Emma Stone, J.K. Simmons, Finn Wittrock, Rosemarie DeWitt, Sonoya Mizuno, Sandra Rosko, Hemky Madera, Josh Pence, John Legend, Callie Hernandez, Ana Flavia Gavlak

Za vse, ki ste si film že ogledali...

Mislim, da je bil konec za vse presenečenje, saj se hollywoodski filmi vedno pravljичno končajo, tu pa njuna ljubezen nima srečnega konca. Ko opazimo, da ima Mia drugega, pomislimo, da bi ga lahko preprosto pustila in se vrnila k Sebastianu, a takoj ko zagledamo otroka, ugotovimo, da to pač ne bo mogoče.

In ravno zaradi konca se film tako zelo razlikuje od ostalih hollywoodskih filmov in jih pravzaprav presega, saj rdeča nit zgodbe ni v njuni ljubezni, temveč v njunih sanjah, za katera bi dala vse. In glede na to, da jih dosežeta, se zgodba pravzaprav konča srečno. Res je, da se še vedno ljubita, kot sta si obljubila, a imata sedaj novo življenje in nove prioritete. Ne potreujeta več drug drugega. Imata svoje sanje, ki so postale resničnost.

Če bi se film končal kot vsak drug hollywoodski film, bi bilo vse skupaj preveč kičasto in za lase privlečeno. Tako pa je režiser poudaril sporočilo in dosegel, da filma ne bomo kar tako pozabili.

► Eva Marija Candellari, 2. D

Kapitan Fantastični

Kapitan fantastični je film, ki ga je spisal in režiral Matt Ross. Film je dobil štiri nagrade, med njimi tudi nagrado na filmskem festivalu v Canessu.

Zgodba govori očetu in njegovih šestih otrocih, ki se v želji, da bi izpolnili mamino poslednjo željo, iz odmaknjenega, samotnega življenja podajo v civiliziran svet, ter o očetu, ki se po ženini smrti poskuša čim bolj uspešno spopadati z vzgajanjem otrok ter iskanjem najboljšega življenja zanje.

Kljub temačnemu ozadju je film pravzaprav komedija, za kar poskrbijo predvsem otroci, ki se prvič spopadejo z nam vsakdanjimi dogodki, po drugi strani pa so neverjetno razgledani, da se skorajda vprašamo, kdo je pravzaprav iz »divjine«. Režiser nam skozi film poda dva nasprotujoča si pogleda na svet, nikoli pa se ne zavzame za eno ali drugo stran. Tako pusti gledalcu, da sam iz prikazanega presodi, kaj naj bi bila tista prava pot, ki v življenju prinese zadovoljstvo in srečo.

Film distribucije Cinemania group

Kapitan Fantastični

Captain Fantastic

komična romantična drama

Dolžina: 1h 58min / 118min

Leto: 2016

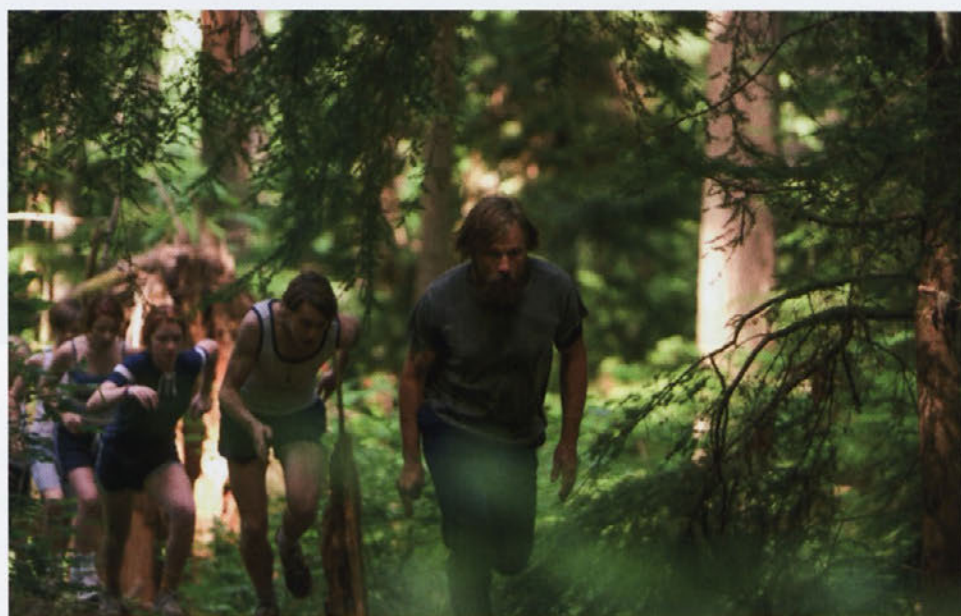
Država: ZDA

Jezik: angleščina

Scenarij: Matt Ross

Režija: Matt Ross

Igrajo: Viggo Mortensen, George MacKay, Frank Langella, Steve Zahn, Sami Isler, Annalise Basso, Kathryn Hahn, Nicholas Hamilton, Shree Crooks, Charlie Shotwell, Trin Miller, Ann Dowd

► Erika Kum, 3. A

Pojdi z **mano**

Film govori o štirih najstnikih, ki so se odločili, da bodo za fotografski natečaj odšli iz mesta in fotografirali njim tuje, neznano okolje. Pot jih zanese v odročne, odmaknjene hribe, kjer se na prvi pogled preprosto fotografiranje spremeni v nočno moro. Do tja jih je vodil Manc, ki pa ga zaradi obtožbe kraje telefona mečejo iz šole. Vendar odkar je bil nazadnje tam, se je marsikaj spremenilo. Z njim so na poti še Špurč, Mina in Oto. Ko so najstniki prisiljeni, da se zanesejo drug na drugega in poskušajo preživeti, se začne počasi oblikovati zaupanje, predsodki pa popuščajo. Naučijo se pravega prijateljstva in prevzemanja odgovornosti za svoja dejanja.

Film *Pojdi z mano* je bil posnet po slovenskem mladinskem družbenem romanu pisatelja Dušana Čatra. Za nas, ki obiskujemo gimnazijo v Novem mestu, je zanimivo to, da je knjiga izšla prav tu v Novem mestu leta 2008 pri založbi GOGA. Napeta zgodba nam na živoren način postavlja vprašanje, kaj se zgodi, ko v današnjem svetu odpove tehnologija.

Film je zmagal na mednarodnem festivalu otroškega in mladinskega filma Schlingel, na festivalu slovenskega filma v Portorožu pa je med drugim prejel vesno za posebne dosežke, navdušena publika pa ga je nagradila z nagrado občinstva za najboljši film festivala. Med drugimi je dobil tudi nagrado Art kino mreže,

Film distribucije Fivia

Pojdi z mano

Pojdi z mano / Come Along
mladinski pustolovski triler

Dolžina: 1h 23min / 83min

Leto: 2016

Država: Slovenija

Jezik: slovenščina

Scenarij: Dušan Čater

Režija: Igor Šterk

Igrajo: Ivan Vastl, Mak Tepšić, Ronja Matijevc Jerman, Matija Brodnik, Dare Valič, Ivanka Mežan, Lotos Vincenc Šparovec

nagrado za najboljšo glasbo in to in nagrado za posebne dosežke. Gledalci po celi Sloveniji pa film opisujejo kot enega boljših slovenskih filmov.

Gaja Pöschl, sicer šepetalka pri predstavah v gledališču, je v oddaji Gremo v kino na 3. programu Radia Slovenija (ARS), o filmu

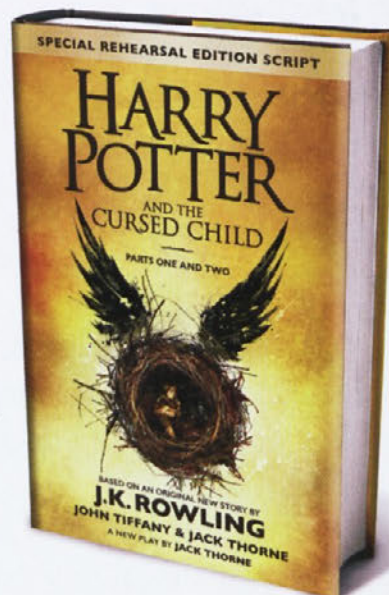
povedala naslednje: "Pojdi z mano je sicer namenjen mlademu občinstvu, a tako številne nagrade kakor tudi neposredni odzivi v razprodanih dvoranah kažejo, da film sega čez te okvire. Tema strahu, ki jo med drugim obravnava, pa je tako in tako že sama zase čisto nadgeneracijska. Zelo priporočam!"

Na knjižni polici

J. K. Rowling, J. Tiffany, J. Thorne: **Harry Potter and the Cursed Child**

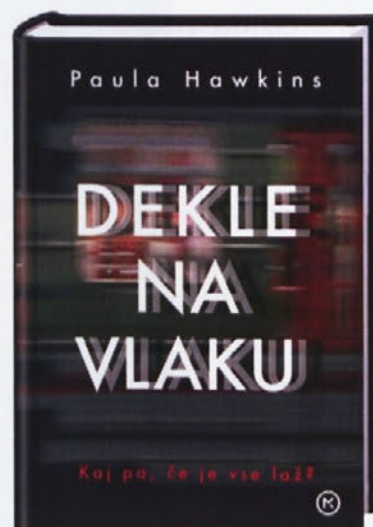
Kot velika oboževalka zbirke Harry Potter sem "delovno verzijo", torej zapis skripta dramske igre, ki jo igrajo na londonskem West Endu, prebrala že takoj po izidu – v angleškem jeziku, zato slovenskega prevoda Jakoba J. Kende (izšel je prejšnji mesec) žal ne morem oceniti. Zgodba se odvija 19 let kasneje, glavni junak pa ni več Harry, pač pa njegov sin Albus Potter. Začne se tik pred fantovim prvim letnikom, ko je njegova glavna skrb le strah, kako bodo nanj vplivala visoka pričakovanja njegovega očeta. Skozi knjigo se zgodba, kot smo že navajeli, zapleta in razpleta. Avtorji so si gotovo dovolili veliko umetniške svobode, zato bo branje, če čarovniškega sveta še ne poznate, verjetno malo oteženo. Sem pa slišala veliko razdvojenih mnenj, češ da zgodba ne dosega prejšnjih, da poruši temelje karakterjev oseb, ki jih poznamo že od prej. Ocenjevanje zato prepuščam vam, vsem ki boste knjigo vzeli v roke. Pa tudi če Harryja Potterja nikoli niste brali – po zapisih v obliki dialoga ne posegamo pogosto, sploh pa ne po tako magičnih.

?/5 knjižnih moljev

Paula Hawkins: **Dekle na vlaku**

Dekle na vlaku je nov kriminalni bestseller britanske pisateljice Paule Hawkins. Literarni kritiki ga postavljajo ob bok J. K. Rowling (Harry Potter) in Danu Brownu (DaVincijska šifra). Obožuješ kriminalke? Misliš, da te nič več ne more presenetiti? Preberi to knjigo! Že naslov pove, da govori o dekletu, ki sedi na vlaku. Je taka kot mi vsi. Znana neznanka. Sedi na vlaku in spremlja življenja ljudi, mimo katerih hiti njen vlak. Nato pa se življenje ene izmed teh figuric ob železniški progi naenkrat spremeni – in dekle je odločeno, da bo to skrivnost rešilo. Ne bom dolgovezila, da vam ne izdam preveč, lahko pa zagotovim, da je zgodba izjemno napeta prav do zadnje strani. Če pa vam ni do knjige, si lahko pogledate tudi istoimenski film, ki je bil na sporedu v kinematografih prejšnje leto.

5/5 knjižnih moljev

je veliko... prahu?

Harper Lee: Pojdi, postavi stražarja

Letos žal preminula avtorica se je v literarno zgodovino zapisala z dvema romanoma, ki odpirata problematiko konflikta med črnskim in belskim prebivalstvom na jugu ZDA. Njen prvi roman Če ubiješ oponašalca je izšel že leta 1960 ter jo izstrelil med zvezde. Veliko let pozneje, šele leta 2015, pa je izdala še drugi, težko pričakovani roman, ki je sicer nadaljevanje prvega, pa čeprav je bil napisan pred njim. V njem se glavna junakinja Jean Louise (Scout) Finch vrne nazaj v rodni Maycomb. Iz New Yorka, že takrat veliko bolj družbeno naprednega, se vrne v kraj, ki se ni popolnoma nič spremenil. Tokrat ga gleda skozi odrasle, kritične oči, in zato opazi tudi krivice, ki jih kot otrok še ni znala prepoznati. Njen prej dobro poznan svet se ruši, ko ga gleda v drugačni luči. Roman zato nadgrajuje prejšnjega ter odpira dodatna vprašanja o pravicah in vlogi žensk ter črncev. Super branje, tako za tiste, ki iščete nekaj lahkega, kot tudi za vse, ki potrebujete dobro zgodbo za razmislek.

4,5/5 knjižnih moljev

Anthony Doerr: Vsa ta nevidna svetloba

Marie-Laure ne ve veliko o tem, kar se dogaja okoli nje. Slepa deklica si slika svet, poln skrivnostnih živali in rastlin. Medtem skuša Werner na drugem koncu Evropa mrzlih tleh sirotišnice popraviti star radio. Misli o elektronih in frekvencah mu švigajo hitreje kot radijski valovi, ki jih oddaja postaja neznanega znanstvenika v Franciji. Potem pa – 2. svetovna vojna. Čas, o katerem se učimo pri zgodovini, ki se nam zdi tako zelo oddaljen. Veliko ljudi je umrlo, to vemo. Ampak – ali kdaj pomislimo, kako so živeli naši vrstniki? Kako odraščati v času bomb? Knjigo priporočam tistim, ki imate radi dobre zgodovinske zgodbe, pa še vsem navdušencem nad tehniko, predvsem radijsko tehnologijo, saj avtor vpleta veliko tehničnih podatkov, za katere sicer ne morem trditi, da so resnični, so pa zagotovo prepričljivi.

4/5 knjižnih moljev

► Ana Čuk, 3. B

Aktualno

na gimnaziji

Foto: Nadina Kosinac in Tara Polovič, 3. C

Na gimnaziji se ves čas nekaj dogaja. Če si pokažeš zanimanje in zagnanost, zlahka prideš zraven. Vsak ima priložnost. Če ti prvič uspe, si dobrodošel tudi naslednjič, v nasprotnem primeru pa je to znak, da so za prvimi vrati še ena. Da to niso le prazne besede, dokazujejo številni bivši dijaki Gimnazije Novo mesto, zdaj že odrasli moški in ženske, ki so očitno prestopili pravi prag. Še vedno pa se radi vračajo na svoj začetek in nas mlajše generacije spodbujajo k vztrajnosti. Pozitivna motivacija vedno pride prav. Pomembno pa je, da je le-ta obojestranska. Mladostna energija in modre besede izkušenih odraslih, to dvojce se je vedno izkazalo za idealno kombinacijo.

Pust 2017

Kdo pravi, da smo gimnazijci strogo v knjige zaverovani mladostniki? Daleč od tega - ob vsaki priložnosti se znamo odlično pozabavati na svoj račun. Tudi na letošnji pustni torek, 28. 2. 2017, smo dijaki novomeške gimnazije »žrtvovali« dve uri pouka in z maskami popestrili šolske hodnike.

► Ana Čuk, 3. B

Foto: Nadina Kosinac in Tara Polovič, 3. C

Tipične zaspane obraze so v klopih za en dan zamenjali nedolžni dojenčki (2. a), neustrašni vojaki (2.c), dva kompleta domin (1.e in 3.d), rokerji (1.k), mačke (3.c), meduze (1.b), čebele (1.a)... pravzaprav kar cel živalski vrt (2.k). 2.š se je oblekel v raperje 50 Centa z razredničarko Polonco Centa na čelu, zaspanci 1.c so nam prikazali, kako težko je zjutraj vstati, 1.d pa je z letalom AirGimnm odletel v neznane kraje, daleč stran od šole. Obiskal nas je tudi prepričljivo resničen razred iz Bradavičarke, s Harryjem Potterjem ter ostalimi junaki, ki so nas za trenutek popolnoma začarali. Našemili so se tudi profesorji. S smrkci iz 1.š sta nastopila prof. Blaž Zabret kot Gargamel ter prof. Janja Pust kot Azrael, kot samostojne maske pa prof. Branka Klemenčič v simpatičnem kostumu periodnih elementov, prof. Jasmina Žagar v unikatnem kostumu mrtvaške neveste ter prof. Sandi Kostić, tokrat dobra vila v srčkani rožnati oblekici. Še zadnje trenutke otroške zabave so izkoristili 4.š, oblečeni v

delavce, ki so dan zaključili z odojkom ter harmoniko, in predstavnika 4.c – nasmejan sonček ter posnetek razreda na trebuščku rdečega telebajsa. V črnino oblečen 4. b je iz Hadove dežele opazoval točke dijakov 3. letnika v boju za predajo ključa. 3.a je izvirno prikazal vsakodnevno šolsko trpljenje – ena najhujših poškodb je bila srčna rana zaradi enke. Naslov maske 3.b je bil 50 odtenkov sive, a ne iz kultnega filma, pač pa so se vsi oblekli v sivo, kot kamni. 3.c, 3.d in 3.k so predstavili maske, prvi so bili mačke, drugi domine, tretji pa pripadniki različnih kultur sveta. Vonj po poletju, ki ga vsi že prav nestrpnost pričakujemo, je s plesom ob pesmi Mi gremo pa na morje prinesel 3. e. Navdušil nas je tudi 3. š v kratkih krilcih, ki so kot Sestre pokazali nekaj kože in karizmatično zapeli (in zaplesali) na Samo ljubezen. Veliki zmagovalec za najboljšo šolsko masko je bil 2. b. Ob obisku Trumpa ter njegove žene so zgradili zid med Mehiko in ZDA, ga tudi podrli, potem pa skupaj zaplesali lepšemu jutru naproti.

Foto: Nadina Kosinac, 3. C

► Tjaša Grabnar, 3. E

Evropska komisarka Violeta Bulc na Gimnaziji Novo mesto

Ste se kdaj spraševali, kako poteka delovni dan v življenju evropske komisarke? Ali pa morda kaj v prihodnosti čaka Evropsko unijo? Učenci tretjih letnikov smo imeli v ponedeljek, 13. 3. 2017, priložnost to spoznati iz prve roke, saj je na gimnazijo prišla evropska komisarka Violeta Bulc.

V svojem pogovoru, ki sta ga povezovali dijakinji Zala Pungeršič in Anja Čuk, je izpostavila štiri največje probleme Evropske unije, in sicer migrante, Brexit, terorizem in globalno segrevanje. Preverila je naše znanje Evropske unije in nas za pravilne odgovore nagradila. Med drugim nam je predstavila dejstva, ki kažejo na dvig življenjskega standarda v zadnjih letih.

Tudi dijaki smo ji lahko zastavili različna vprašanja, na katera je z veseljem odgovorila. Zanimalo nas je predvsem področje razvoja, od dronov in električnih vozil do umetne inteligence. Pri tem je poudarila, da se bo promet, kot ga poznamo danes, v naslednjih letih močno spremenil. Ker dijake tretjih letnikov kmalu čaka ena najpomembnejših odločitev v življenju, smo jo vprašali tudi o poklicih prihodnosti. Pri tem nam je svetovala: „Ohranite svojo radovednost in se izpopolnajte na vseh področjih, saj bodo v bodoče zaželeni res hudi eksperti posameznega področja in pa razgledani, dinamični posamezniki, sposobni

horizontalnega povezovanja. Šola in študij vas bosta naučila, kako se učiti, kako iz obsežnega gradiva razbrati bistvo in ga naštudirati. Na vas pa je, da si upate iti še dlje, do roba in tudi čez, kjer se dogajajo dejanske inovacije, gonilo našega razvoja.”

Tudi sama je obiskovala Gimnazijo Novo mesto, o kateri ima same lepe spomine, saj je med drugim dejala, da iz teh sten še vedno čuti pozitivno energijo. Po njenem mnenju se ti v srednji šoli močno izoblikuje karakter in razširi pogled na svet.

Kljub napornemu delavniku in številnim potovanjem pravi, da kot evrops-

ka komisarka izredno uživa. Delo jo postavlja pred številne izzive, ki pa jih, sodeč po dosežanih dosežkih, uspešno premaga.

Na koncu nam je še predstavila projekte Erasmus+, evropska solidarnostna enota in nov projekt enotnih vozovnic za mlade.

Naj zaključim z mislijo, ki jo je Violeta Bulc podala proti koncu svojega obiska: „Močno verjamem, da bodo sodobno družbo tvorili izjemni posamezniki z močno kolektivno zavestjo. Delajte dobro, ker potem, četudi vam nekaj ne bo povsem uspelo, boste zadovoljni, vedoč, da ste dali vse od sebe.”

Literatura

gimnazijcev

Foto: Nadina Kosinac in Tara Polovič, 3. C

Nismo vsi narejeni po enakem kopitu. Nekaterim hiter tempo današnjega časa ugaja. Vzporedno z njim tečejo, brez da bi bili za trenutek ob sapo. Med njimi pa so tudi tisti, ki se dušijo zaradi nenehnega vrveža. Takrat se ustavijo in nekoliko zaostanejo za množico. Divji tek enostavno preobremeni um in telo. V žep sežejo po zvitek... papirja. Zanje ni drugega zdravila, kot pisalo in majhen listič. Ko so misli varno zabeležene, lahko nadaljujejo maraton. Trumo dohitijo šele, ko so prepričani, da zadnja pika trdno stoji na svojem mestu. In pogosto se zgodi, da jo z lahkoto obidejo in se znajdejo v velikanski prednosti.

Pod soncem

V samoti zrem v sonce svetlo.
Razmišljam, kaj se je med nama spletlo.
Z dotikom vzameš del mojega srca,
tvoj nasmeh se mi zdi vreden zlata.
Želim te prijeti za roko
in cel dan v travi ležati tako.
Poslušati želim tvoj smeh,
a že sam pogled se zdi kot greh.
V tvojih očeh najdem navdih,
moj svet brez tebe je pretih.
Čas s teboj čaroben je kot pravljica,
brez tebe pa nesmiseln kot brezbarvna mavrica.
Morda nekoč bom učiteljica ali pisateljica,
a zate vedno le prijateljica.

Laura Iskra, 3. B

Erika Kum, 3. A

Ko umre

Nekoč je živel deček. Bil je dobrega srca in prijetnega značaja. Vedno je pomagal drugim in vedno je nesebično odstopal svoje stvari. Čeprav je bil sirota, ni bil razočaran nad življenjem. Čeprav je izgubil družino in dom, ni sovražil ljudi, ampak ravno nasprotno. Menil je, da so ljudje dobra bitja, ki jih včasih malo zanese in tako zapadejo v hudobijo. Čeprav je vsak dan trdo delal, se zaradi tega ni pritoževal. Delal je z nasmehom na obrazu. Delal je z veseljem, ker je vedel, da dela dobro.

Rad se je učil. Vsako knjigo, ki jo je dobil, je prebral desetkrat. Iz knjig se je učil o svetu in o življenju. Rad je imel naravo. Raziskal je najbolj skrite predele mesta. Poznal je vsak kotiček gozda za sirotišnico. Mlažjim otrokom je kazal, kam se naj skrijejo, ko jih hoče kdo pretepti. Kazal jim je, kam se naj skrijejo, ko hočejo mir pred vrvežem in hrupom iz mesta. Pokazal jim je, kako se naj približajo potepuškem psu, da jih ne bo ugriznil in kako dati sosedovi mački košček kruha in jo preslepiti, da

Foto: Nadina Kosinac in Tara Polovič, 3. C

bo mislila, da je to meso.

Ja, ta deček je imel rad življenje, čeprav se mu je zgodilo marsikaj hudega. Ravno to mu je dalo moč, da je vsak dan vstal z nasmeškom na obrazu. Da se je vsak dan trudil narediti kar največ dobrega. Ni hotel preživeti življenja v melanholiji in smiljenju samemu sebi. Verjel je, da je sam odvisen od svoje usode. Da je vsak svoje sreče kovač.

Vendar življenje mu ni bilo naklonjeno. Zaradi bolezni je še mlad umrl. Pokopan je bil na robu pokopališča v majhen grob z majhnim in skromnim nagrobnim kamnom. Na njegovem pogrebu ni bilo veliko ljudi. Le nekaj otrok iz sirotišnice, ki ga je dobro poznalo. Jokali so, ko so njegovo žaro spuščali v grob. Jokali so, ko so se vrnili nazaj v sirotišnico. Bili so žalostni, ker ga ni bilo več med njimi, vendar so bili vseeno nasmejani. Tega jih je deček učil. Naj bodo v življenju srečni. In oni so ga poslušali. Deček jim je za vedno ostal v srcu s svojo radoživostjo in upanjem. Za vedno se ga bodo spominjali, saj je vsem njim spremenil življenje. Nikoli ga ne bodo pozabili.

Nekoč je živel deček. Bil je trdega srca in hladnega značaja. Zaradi bolezni je za vedno obtičal na invalidskem vozičku. To se mu je zdelo nepravilno, da lahko ostali otroci tekajo in se lovijo, on pa mora mirovati. Nikoli ni mogel razumeti, kako se je ta nesreča lahko zgodila ravno njemu. Na celem širnem svetu, ima le on tako nesrečo, da se mu zgodi kaj takega.

Starši so mu hoteli pomagati, tako da so mu kupovali vse, kar si je želel, in mu nudili vse, kar je le omenil. Vendar nič ni pomagalo. Deček je sovražil starše, ker niso razumeli. Sovražil je prijatelje, ker so ga zapustili samega v njegovi žalosti. Sovražil je zdravnike, ki niso znali pomagati. Sovražil je življenje, ker je tako kruto.

Deček je sovražil šolo in se je zato šolal doma, kar pa je sovražil še bolj. Učitelji so mu šli na živce, ker so hoteli, da si stvari zapomni. Rekli so, da mu bo vse to znanje koristilo v življenju, on pa je menil drugače. Le kaj mu bo koristilo znanje, če pa še hoditi ne more?

Ni in ni mogel razumeti, v čem je smisel življenja, zakaj sploh živimo in zakaj je življenje tako nepravilno.

Življenje mu ni bilo naklonjeno. Zaradi neozdravljive bolezni je še mlad umrl. Pokopan je bil na sredi pokopališča, v velikem grobu z bogatim in lepo okrašenim nagrobnim kamnom. Njegov grob je bil poln cvetja in lepih belih sveč. Na pogreb je prišlo ogromno ljudi. Sorodniki, prijatelji, znanci pa tudi meščani, ki ga sploh niso poznali, vendar jih je pretresla smrt tako mladega dečka. Vsi so jokali. Jokali so, ko so peli pesmi. Jokali so med mašo. Jokali so, ko so dečkovo žaro spustili v grob.

Ko so premišljevali o njem, so se spominjali samih lepih stvari. Spominjali so se, kako pogumen je bil. Kako je kljub bolezni ohranjal upanje. Kako rad je živel. Nihče pa se ni spominjal njegove jeze in nesramnosti. Nihče se ni spominjal, kako je svojo žalost vedno prenesel na ljudi okoli sebe.

Vendar čez kakšen teden so nanj pozabili. Še vedno so hodili na grob prižigati sveče, vendar to je bila le navada. Nihče se ga ni zapomnil po njegovih dobrih delih, ker jih ni bilo.

Njegov grob je vedno lepo okrašen, vendar ne zaradi njega in njegovih dejanj. Deček bo prej ali slej pozabljen.

Umrta sta dva dečka, čas pa je tekel dalje. Dan je še vedno prišel za nočjo, sonce je še vedno posijalo za dežjem. Rastline so še naprej rastle in ljudje so se še naprej starali. Rodilo se je še veliko ljudi, veliko pa jih je tudi umrlo. Ljudje so še naprej jokali in še naprej žalovali za ljubljeneimi osebami, ki so izgubile življenje.

Vendar od vsake osebe posebej je odvisno, kaj si želi, da se zgodi, potem ko umre. Si res želi, da bodo ljudje leta jokali za njo? Da bo s tem, ko je izgubila svoje življenje, uničila življenje še stotim drugim. Kaj ji bo to pomenilo? Da so jo imeli radi? Ali si želi, da se bodo ljudje na njo spominjali z nasmehom na obrazu? Da se je bodo spominjali z veseljem in ne žalostjo? Da bo s svojim življenjem polepšala življenje še stotim osebam?

Od vsakega posameznika je odvisno, kaj se bo zgodilo po njegovi smrti. Vsak si sam piše prihodnost. Ne more spremeniti drugih, niti ne sveta in narave, lahko pa spremeni sebe. In lahko poskrbi, da se bo po njegovi smrti zgodilo to, kar si želi.

Sence, realnost, jaz

Sem v ogledalu res jaz?
Je ta slika res moj obraz?
Morda je pa le senca ali privid,
ki je v ogledalu skrit.
Morda je moja polt zelena,
barva mojih las pa živo rumena.
Morda je sonce rjavo
in barve se mešajo le za zabavo.
Morda sploh ne živim na tem svetu,
temveč sanjam na oddaljenem planetu.
Kako vem, kaj je res in kaj ne?
Kako vem, kaj je prav in kaj se ne sme?
Je moja resničnost res resnična,
je ta trditev res pravična?
So okoli mene le sence in sanje,
je korak naprej res potovanje?
Ali obstajam tu ali drugje?
Ali kdo odgovor pravi ve?

Laura Iskra, 3. B

Bila sva dober Tim

Kot strela z jasnega,
udaril si po meni,
ni ti para gromoglasnega
bolijo udarci obsceni.
Nisi dvignil roke,
ne kladiva,
le razprl si oči globoke
in hotel, da malce razvedriva.
Slučajno me je spreletelo,
mar si nor?
In četudi moje telo je koprnelo,
naj vate trešči meteor.
Kot grom sunkovito
in blisk bojovito,
se je zgodilo,
da hlače zamenjale so minikrilo.
Zate za vselej zaklenjena so moja vrata,
ne boš našel več ključa,
mislila sem, da vodiš me na pota zlata,
a šele zdaj čutim, kako je imeti polna pljuča.
Ljubezen je na tnalu,
vse to je poezija,
toneš v blatnem kanalu,
kakšna ironija.
V posmeh ti pravim,
zame bil si obsesija,
ampak konec časom solzavim,
vdanost zamenja agresija.
Vendar nisi vreden nevihtnega oblaka,
upam, da nikdar več nate ne naletim,
igrajva se raje vsak zase svobodnjaka,
dokler je trajalo, bila dober sva TIM.

X

Foto: Nadina Kosinac in Tara Polovič, 3. C

Neža Cerinšek, 2. C

SVET IN JAZ MOJ OBRAZ

Včasih želim zbežati pred nebom. Pobegniti zvezdam, utišati ptice. Ne videti lastne podobe. Se izogniti odsevu v ogledalu. Sem to res jaz? Je to moj obraz?

Oči, natanko takšne imata tudi babica. Včasih sijoče in iskrive, včasih ljubljene, ker je tako njen svet tudi moj, včasih suhe, suhe od vlage solza. A vedno zelene. Zelene kot sveže pokošene trava, kot Krka, ki je za svoje vzela mesto, ki ga tako ljubim, kot grozdje, ki diši po jesenskih počitnicah, takšne kakor plašč barve, ki naj bi mirila, dajala spokojnost. A tudi zelene kot gozdovi, ki vsak dan izginjajo, kot strupi, ki končujejo življen-

ja, kot širne plantaže, kjer svojega telesa, pot, otroštvo puščajo otroci. Zelene kot plesnive kleti, kjer mnogi izgubljajo svobodo, se skrivajo pred zelenimi tanki in zelenimi plinskimi maskami, bombami. Zelene kot plastične vrečke, ki dušijo živali, zelene kot vojaki, kot njihovi kriki, njihovo orožje. Zelene kot strah.

Pege, po licih in nosu. Kot zlati regratovi cvetovi, ko se nastavljajo soncu. Kot zaščitni znak oranžnolase dek-

lice, ki mi je bogatila otroštvo. A tudi kot cekini, kot mnogo cekinov in zlatnikov. Tistih, ki razvrščajo, prepovedujejo, dajejo vrednost bogastvu, ki to ni. Ki iz nas, ki naj bi bili svobodni, delajo sužnje in dejansko sužnijo tiste, ki še iščejo njihove neokrnjene delce po stenah rudnikov. Ki nam ukažejo, da pozabimo, kar je zares pomembno. Pege - navadno so te sončne ranice last le otrokom, ker jim ni mar za cekine, ker ne poznajo hierar-

hije, ki nastane zaradi bogastva, tako kot gube, ki so rane modrosti, čutijo le tisti, ki že dolgo opazujejo svoj obraz. Ker se tisti in oni več ne pretvarjajo, ker se ne znajo ali pa tega ne želijo. Ker jim ni treba. Torej jaz ne smem biti jaz?

Globoki kolobarji pod očmi. Znak neprespane noči zaradi razmišljanja, učenja, pogovora – samih čudovitih reči. Kot pokrajina, ki si jo lasti naša domovina, polna hribov in dolin. Kot življenje – mnogih vzponov in padcev kot zgodbe, za katere ne vemo, če se srečno končajo. Ali srečni konci sploh obstajajo? Ali je vse nihanje – dobrega in slabega, sreče in nesreče, ki se konča z ... A tudi udrtine kot brazgotine in rane, kot jarki, ki jih puščajo bombe, in kot dlani, ki si jih mnogi razprostirajo čez obraz, ko jokajo, prekrivajo oči, se skrivajo pred resnico ali tako odvrnejo pozornost od privoščljivega nasmeha.

Lica, včasih rdeča – zaradi nelagodja, pohvale, sramu, smeha ali pa navora. Rdeča, kot je rdeča jutranja zarja, znak novega začetka, ali pa rdeča kot kri, ki je vojna, in vojna, ki je kri. Rdeča, kot so takšni nageljni, ko se od koga poslavljamo. Rdeča kot kravata, ki jo nosijo ošabni in pohlepni voditelji držav, kot so zastave, s katerimi so včasih diskriminirali in odrivali. Ali pa blede, navadno takšna. Od bolezni, strahu ali pa pač, ker taka so.

Čelo, dokaj visoko. Včasih nagubano, spet drugič gladko,

ki si občasno lasti najstniških »nepopolnosti«. Zakaj pa ne, če je takšen svet, mar ne? Pod njim obrvi, prevečkrat neukrotljive, kot so takšni valovi, ki dajejo morju poseben čar. Kot so takšne črede divjih konj, ki galopirajo ob sončnem zahodu. Kot so takšni mnogi, ki nepremišljeno ranijo, ki mnogokrat pozabijo, da Zemlja ni središče vesolja in da je znotraj njihovega sveta še na tisoče drugih svetov.

Usta razpokanih ustnic. Lahko polepšajo, tolažijo, spremenijo. A lahko tudi molčijo, kot se besedam upirajo misli sužnjev. Takšnih in drugačnih – sužnjev človeku – razpokanih pleč, rok in oči, ranjenega srca, sužnjev socialnih omrežij, ki jih praznina prerašča in suši v notranjosti, sužnjev rutini, sužnjev lastnega telesa. Lahko ne govorijo, a tako največ povejo.

Nos, ki danes voha travnike in cvetlice, morsko sol in sončno kremo na prijetni in peščeni plaži. A tudi tak, ki diha. Morda še dolgo ... Danes da, jutri ne. Danes, zdaj morda zadnjič, morda nikoli več.

Lasje, rjavi in dokaj dolgi. Kot je takšna koža, ko nas obiščejo ravno takšne počitnice, poletne. Kot so rjave opeke, ki gradijo moj dom, kot drevo, ki mi daje senco, kot polena, ki ob snežnem metežu pričarajo toplino pravljičice, in kot čokolada, pregrešno sladka. A tudi grenka, saj njena zrna iščejo na plantažah, kjer puščajo svojo človečnost, svoj pot, svoje telo.

Kot je rjava umazanija, blato pohlepa, kalupi, ki nas stiskajo v red sistema.

Ušesa, ki veliko slišijo. A za res poslušajo? Slišijo krike in smeh, pok in šum, slišijo ime in lahko poslušajo srce.

Trepalnica, danes je vanjo ujeta solza, ki še enkrat zrcali mojo podobo. Solza, ki je tako velika, da bi v njej lahko videla zvezdno nebo, ko bi se zmračilo. Ali pa zaradi mraka sploh ne bi videla, kdo ve.

In tako bi vsaj imela košček neba, sajko sem bila majhna, sem vedno govorila, da si želim zvezdo. Bolj kot igrače, obleke ali drage čevlje sem želela košček nočnega neba. Samo zase. Le mojo lučko. Mojo mrežo želja je pretrgal neki dolgočasnež, človek, ki sem ga prej silno spoštovala, ki me je vprašal, kdo je tisti, ki mi bo prodal zvezdo. Kdo sploh ima v lasti nebo? Ob njegovem odgovoru sem se le zazrla v oči, ki so v pričakovanju na pojasnilovsaj malo očitajoče zrle vame in so se mi v tistem trenutku zdele tako plitve, a tako zvezdno široke. Kot da je tudi on nekoč imel sanje, a jih je vsrkal vase, ker se jih je sramoval ali pa ker so se drugi zaradi njegovih sanj sramovali njega. Še danes razmišljam o tem in vem, da vse manj vem. Vse manj razumem in vse bolj sprašujem. Ampak mogoče zmeraj bolj razumem s tem, ko ne razumem. A zakaj si torej lastimo zemljo, imajo države meje, ki jih ne sme prestopiti vsak? Kdo ima v lasti zemljo in

zakaj torej ni lastnik neba nihče?

Vem le, da sem lastnica mojega obraza samo jaz. Pa sem res?

Če to sploh še sem jaz. Vsakdan me tlačijo v kalupe, kalupe oblek, ki jih šivajo otroci. Družabna omrežja ustvarjajo kletko, ki nam na videz daje svoboda, a nas vsakdan bolj in bolj zaklepa v osamo. Kalupe, ki se jim na vse pretege upiram, a sem zato osovražena, zasmehovana. In se mi zdi, da še veselje želi, da je tako. Rada bi občutek, da ni nič, kar počnem, zaman, da je vsak premagan kalup nova zmaga. Sicer je tako, kot da grem v bitkoin že od samega začetka vem, da bom poražena.

V kalup želijo stlačiti tudi moje telo, ko mi kot vzornice vsiljujejo prelestno suha in visoka dekleta, ki vedno doživijo le srečne konce v vsakem delu nanizanke, ki jo redno spremljajo mnogi, zvestobo prevečkrat poklonijo drugemu možaku, ki jih kot postaven grški bog zvabi in nato zavrže, kot bi mi morali odvreči maske, a se jih vseeno oklepamo.

Živimo v svetu, kjer je biti ranjen nekaj normalnega, se pretvarjati nekaj vsakdanjega, biti tak kot ostali, stalnica. Se kot pisan reklamni pano kazati, pustiti – z všečki, komentarji, številkami, ocenjevati nekaj samoumevnega, zasmehovati pogumne, drugače misleče, čuteče, nekaj zaželenega. Za ljudi, ki vidijo drugače, ni prostora. Pravi odnosi, kot da

ne obstajajo, smeh, če ni ob pijači ali pohotnih šalah mladoletnikov, ki v nas resnično postavljajo vprašanje, kako bomo zgradili prihodnost, ni sprejemljiv.

Rada bi svet, kjer pomeni biti lep več kot to, da mnogi občudujejo tvoje telo, tvoj s pudrom prekrit obraz in oblačila, ki so le ta trenutek izjemna, naslednji že zgodovina. Ker lep je le tisti, katerega srce ima v ogledalu iskrenosti, srčnosti in resnice najlepšo podobo.

Naj sama izbiram, kako ga bom videla, kako bom gledala svet, naj se le jaz odločim, ali je kaj občudovati. Vem, da ga želim videti takšnega, kot je. Z vsemi konci in začetki, bolečinami, krivicami in srečo. Brez Snapchat filtrov in pudra, ki »briše« nepopolnosti, a ustvarja maske. Želim si svet, v katerem se mi ne bi bilo potrebno pretvarjati in zato spraševati, kdo v resnici sem. Iskrenosti, pravzaprav si le te želim.

Naj se resnica zrcali v rekah in morjih, naj tej resnici v oči pogleda tudi zvezdno nebo. Z mojo in tvojo zvezdo. Naj mi moja podoba v ogledalu pomaga razumeti svet, nas opozarja, da mnogi poznajo le temnejšo zgodbo obraza. Oči, predvsem pa srce, naj se odločijo. In nekaj spremenijo. Da bos svet tak, v katerem si bomo želeli živeti. Vsi.

Ur! Ne morem
verjet', da gremo
spet na Mars.

GRRR!
Marta, v teh cajtih
si lohi sam srečna
da sploh gremo
Ram!

Orion, ♪
saksophon

DEJ FRANCI
TIHO BODI!

Ilustracija: Urška Kajtna, 3. K

Creative *writing*

Most days I wish I was a British pound coin instead of an African girl. Everyone would be pleased to see me coming. Maybe I would visit with you for the weekend and then suddenly, because I am fickle like that, I would visit with the man from the corner shop instead – but you would not be sad because you would be eating a cinnamon bun, or drinking a cold Coca Cola from the can, and you would never think of me again. We would be happy, like lovers who met on holiday and forgot each other's names.

A pound coin can go wherever it thinks it will be safest. It can cross deserts and oceans and leave the sound of gunfire and the bitter smell of burning hatch behind. When it feels warm and secure it will turn around and smile at you, the way my big sister Nkiruka used to smile at the men in our village in the short summer after she was a girl, but before she was really a woman, and certainly before the evening my mother took her to a quiet place for a serious talk.

Of course a pound coin can be serious too. It can disguise itself as power, or property, and there is nothing more serious when you are a girl who has neither. You must try to catch the pound, and trap it in your pocket, so that it cannot reach a safe country unless it takes you with it. But a pound has all the tricks of a sorcerer. When pursued I have seen it ditstail like a lizard so that you are left holding only pence. And when you finally go to seize it, the British pound can perform the

greatest magic of all, and this is to transform itself into not one, but two, identical green American dollar bills. Your fingers will close on empty air, I am telling you.

How I would love to be a British pound. A pound is free to travel to safety, and we are free to watch it go. This is the human triumph. This is called, globalization. A girl like me gets stopped at immigration, but a pound can leap the turn stiles, and dodge the tackles of those big men with their uniform caps, and jump straight into a waiting airport taxi. Where to, sir? Western Civilization, my good man, and make it snappy.

See how nicely a British pound coin talks? It speaks with the voice of Queen Elizabeth the Second of England. Her face is stamped upon it, and sometimes when I look very closely I can see her lips moving. I hold her up to my ear. What is she saying? Put me down this minute, young lady, or I shall call my guards.

If the Queen spoke to you in such a voice, do you suppose it would be possible to disobey? I have read that the people around her – even Kings and Prime Ministers – they find their bodies responding to her orders before their brains can even think why not. Let me tell you, it is not the crown and the sceptre that have this effect. Me, I could pin a tiara on my short fuzzy hair, and I could hold up a sceptre in one hand, like this, and police officers would still walk up to me in their...

...dark shirts and their light eyes would still say the words my mouth has been too afraid to say aloud, and my brain too bright to not know. I am not a British pound coin and I am certainly not the Queen. I could never get lost in the vastness of the world, even if I wanted to.

It's been so long since I woke up to a peaceful, terror-free morning, but I don't miss it. It's easier this way. I'd rather listen to water boiling than breathe the steamy, hot air infused with pressure, hate and rage. Sometimes it feels like a great injustice, to live here. I open my eyes and see that the soil has been so much rougher on my neighbor's, my cousin's and my sister's feet, and it still doesn't feel better. It feels worse. Being here feels like suffocating on the air that brings life to my lungs. I feel this rage building inside of me whenever a new troop of soldiers barges into our house, into our life and I hate the way they don't mind it. They do it with grace. How small must they be, to feel entitled to plant hate into souls that were made to spread joy, how small are they to intoxicate and still have the privilege to be a British pound coin? And in the middle of this great injustice, there's me. Helplessly in love with this terrain, these people, this life and I can't let go of it.

The sharpness of the reality hits me more often when my father goes into combat. He's gone for days, weeks and sometimes for months. During the time he's gone, I am considered the one to keep the family together, but it's hard. Keeping something as fragile as peace amongst us. I hate doing it, but yet it's such a big part of me. I wish I had memories of us running down the meadow, or listening to songs my grandmother hasn't sung in such a long time. But I don't. All I have in the deepest ends of my brain is the screaming of my little sister when our brother died and the way air couldn't reach my grandmother's lungs as they took my grandfather, and the way I haven't seen my mother smile for years- it's all up there. In my head.

However life may be in this place, today is a good day. It hasn't been as cold as it is today in a while. It's soothing to feel the burning heat vanish. It makes me fall in love with the idea that even the most rooted wars can be ended and replaced with peace. My father is coming home today, it has been over three months and I think that by now my youngest sister has forgotten the way he speaks, the way he laughs in the bedroom with our mother on, the way he holds a cigarette attentively between his beaten fingers, I regret that she's forgotten all these things, although I thank the stars every night that she forgot the way he wakes up in agony every once in a night and he cries and he drinks, only to try and momentarily forget the way he held his best friend's hands as he said his final words, yet again I am filled with so much rage.

When I see my father on his knees before my mother, how his eyes create more tears than ever when he sees us all, still together, still here, still his reason to stay alive, I feel relieved. I feel relieved because despite this war has torn us all- and not in half, but in a thousand different pieces that don't fit, we are a family. And it is all worth it, the sacrifice, the ache, all of the missed opportunities to become the Queen, because I know that family is the most. It's the most here, the most where there's peace and the most even where there's both. This is the first time I feel happy I am not a British pound coin, but an African girl.

Vlak

»Čudežno je to življenje,«
si je rekel in zavil s poti.
»Za nekoga je pač le trpljenje,
nekdo drug od sreče kar leti.«

Luna blede je svetila
in utrinek videl se je kdaj pa kdaj.
Lepa avgustovska noč se je naredila
in fant točno vedel je, zakaj.

4:10 se je na ekranu izpisalo,
in ker še ni bil čas, se je usedel.
Sedaj se mu ni več tako smehljalo
in bilo mu je žal, da ni nihče drug vedel.

Pogledal je nebo in zaprl oči,
po licu mu počasi je solza spolzela.
Za boj so pošle mu še zadnje moči
in upal je, da bosta starša razumela.

Ni čutil ne sreče ne žalosti, temveč praznino,
ki mu več nič ni občutiti pustila,
le rezko, rezko bolečino,
ki počasi bi ga ubila.

Končno v daljavi zaslišal je vlak
in zopet zaprl je oči,
nasmehnil se je svobodi v znak
in počasi štel do tri.

Portret

Kadar rišem tvoj obraz,
ne narišem ti oči,
saj oči so ogledalo duše
in tvoja le molči.

Saj iskrenost se je tvoja pozabila,
ko vstopil si v velikih svet,
misel tvoja iskrena se je izgubila,
ko zamenjal si pogled.

Odpihnil liste z drevesa si spominov
in ni te sram priznati,
da je res tako,
in ni ti mar, če zdaj sem sama,
če nesrečno, izgubljeno moje je oko.

Neža Cerinšek, 2. C

Jaz

Sonce že dolgo v času izbrisalo črke je z danes rumenega papirja,
in pesmi telo
prešlo v telo je spomina.
Tišina, bolj kot krik spoznanja odmevala je
in zadnjič je zaspala vila,
ki je pesnika ponesla v nebo
širnega, odkritega pisanja.

Ni jokala, ta deklica prečudna,
ko nedolžna, tiha in vsa mila
zadnjič si gladila srebrni je obraz.
Hladna, polna ran, s soljo posuta
odšla je v nekdanji čas.

A vila, kakor Feniks se ponovno iz pepela je rodila,
pozabila na vse zlo,
ki ji krojilo je tedanji čas.
Postala dekle je, odvrгла pravljlična krila.
In rekla: »To bom danes. Jaz.«

Neža Cerinšek, 2. C

lepota je
NAHOTA

morska
debelica

obratna
morska
debelica

ITAK.

25. 7. 2016, 16

Ilustracija: Urška Kajtna, 3. K

Per caputque pedesque

Dear Cara,

As you know, I have never written a letter before. So this one might come off as a surprise to you. I don't plan on writing another one of these so don't count on it. But I'm doing this for you, because I want you to understand. I mean... you're smart, aren't you? Hmm... of course you are. That's why I believe you will be able to answer the next two questions.

I don't need your answers though. My own answers on those two questions will suffice for me. Perhaps not for you nonetheless but let me show you what has been floating around in my mind for a while now. Here it goes...

Why does everyone think that caring for someone is easy? Doesn't anyone ever think that those who care for a certain person might be in tremendous pain?

Interesting questions, aren't they? And certainly difficult to answer as well... I have been thinking about this ever since you've been diagnosed with epilepsy. No other than myself has ever expressed any concern about your condition. Even you... you embraced it with a smile and continued with your life. I envy you because I'm not that kind of a person. I care about people around me. Ever illness – irrelevant or not – scorns on my heart. Those simple, curable diseases are somehow easier to digest.

But then there is you... Cara with the petit mal seizures otherwise known as absence seizures. They happen to you many times a day. No one had noticed them before, not even myself. To me, you always just looked uninterested when spoke of school... books... I just thought you weren't paying attention to me. And it hurt, of course. Who isn't hurt when their best friend stares into nothingness and rarely recalls anything about the current conversations?

You never were just a best friend to me though. Oh, no... I loved you like a girlfriend loves a boyfriend. I loved you like a husband loves his wife. I never told anyone about it before. I've never planned on coming out of the closet, as they say. Never felt the need, really. All I ever wanted is for us to stay friends... for me to be close to you in time of need and heartbreak.

Dennis has never hurt you though, has he? He always was the perfect boyfriend. And now he's going to be the perfect fiancé. Dennis the hero... Dennis, the man who noticed something unusual about his girlfriend's behaviour... the man who everyone can be thankful to as he was the one who brought your seizures to everyone's attention.

I don't and never did fit into this equation. We have put some distance between each other in the last three years. Why? Probably because of Dennis and my own jealousy. You never seemed to mind that the nights weren't as they used to be. But I do mind. Every night when I lay in my bed, I cry. While you're sleeping, tucked into your boyfriend's embrace, I cry because of the pain. Before Dennis we used to talk to each other until falling asleep. It's been exactly two years, nine months and twenty days since our last late night conversation. Yes, I'm counting the days.

Back to the beginning of this letter and back to my questions. Let me explain... Humans live because they breathe, right? I'm alive because I continuously take breaths in and out. You're alive because of the oxygen that fills your lungs and blood when you take a deep breath. Breathing can be painful, can it not be? Sometimes your lungs hurt when you take in a deep breath as to calm yourself. Another time it might hurt because you do some kind of exercise you're not fit for. And yet, breathing keeps you alive. Or does it?

So to answer my own question. Yes, breathing can cause pain as well. Caring keeps people alive too. But just barely sometimes. That overwhelming feeling of pain when you care just a tad bit too much can drive you insane. Perhaps it goes even further. Caring destroys those who aren't strong. Love destroys... friendships... breathing... Sometimes all you need is one deep breath. And everything ends. The poisonous air around you finishes you up. When you take in a breath, that ordinary and natural action, you never consider it being the end of your whole existence.

Same goes for those who care. Once a person approaches you, once that person becomes a certain constant in your life, you never think he or she might be just that last finishing piece of your life. You never think that a person you care about so much can just snap their fingers and... poof ...you're gone, forever.

When I met you, Cara, I never even considered you as my biggest enemy. How could I? You were the sole reason for me even surviving this long. I always thought of you as my own personal heroine. I can't believe how naïve I used to be. All this time... all the days we have spent together... you were slowly poisoning me. You rarely got sick. Mostly you were just stressed because of schoolwork and family trouble. So it was very hard for me to realize what's going on at that time.

The day when Dennis called me to tell me that you're in the hospital, was the day of the beginning of my own ending. The second I was informed of your condition, my heart started to shatter. Slowly but nonetheless fatally. When they told me that you're suffering from epilepsy I tried to brush it off. All of them did it and even you did it. But I'm not an actress and I could never be. Faking the cheeriness around you had been one of the hardest things I ever did in my life. You see, I care too much.

I have tried to distance myself from you a few times, remember? But just mere days after not speaking we were once again as close as it gets. Funny how the person who you can't seem to get rid of, eventually finishes you off. I don't blame you and never will blame you for what you are.

Balance. That's what we need in our lives. But I never could find that perfect balance between caring for a friend and not caring much for irrelevant things concerning that friend. Please, if you ever lose that balance that keeps you alive, find it again. I don't want the same thing to happen to you as it did to me.

I tried to look indifferent around you ever since you came back from the hospital. It had been hard to fool you occasionally. Personally, I think I did a pretty good job acting around you but you have always been too smart for me. But I can't keep the pretence for much longer anyway. You'll find my absence relieving at some point. The platitudes coming from my mouth won't reach your ears ever again.

Damn, I'm crying again. I apologize if some words might be smeared by now. I hope the main point of this letter will still be evident enough by the time I finish writing it.

Remember when you used to talk about Dennis and how much you love him? Then you proceeded with explaining to me every single detail of the previous outing or date with him. And each time you said the word love I muttered something under my breath. You must've asked me what I said hundreds of times. And every single time I denied saying anything.

I'm not going to deny it anymore. Really, I'm not. **Per caputque pedesque** – those are the words I kept muttering. You probably don't know what it means. After all I'm the one who has been more interested in Latin than you. You barely passed those two years of Latin classes we've been taking together. I still can remember all those sleepless nights when I tried explaining to you the language but you never seemed to grasp it. Who can blame you though! You're much more qualified in other things and Latin was the only thing that I understood.

I'm finishing this letter with the translation of those three Latin words. Cara, I've **been head over heels** in love with you since the day I met you. I have had my heart slowly fall apart because of this and I'm afraid the last piece of it, is crumbling right now. My end has come.

Yours truly,

Eos

Gimnaziji

Krke meglica, nejasna, prodorna –
slavo naznanja, začara v srebro.
Dom znanja na ulici Seidla,
zraven pa staro, res staro drevo.

In iščeta znanje,
odkrivata sanje,
prisluhneta vetru,
ki liste podi.

In poskrbita, da glava odkrita,
v pesku znanja pušča sledi.

Neža Cerinšek, 2. c

*"Kdor hoče, najde pot, kdor
noče, najde izgovor."*

GIMNAZIJA NOVO MESTO